దేశద్రోహులు

ఏ. వీ. మోహన్రావ్

రైలు వేగంగా పోతూంది.

వెనక్కి పరుగెడుతున్న టెలిగ్రాఫ్ స్తంభాలతో పాటు, నా ఆలోచనలు కూడా రెండుసంవత్సరాలు వెనక్కి పరుగిడసాగాయి.

రాఘవ, నేనూ త్రిలింగా ఎయిర్ లైన్స్‌లో పైలట్లుగా పనిచేసేవాళ్ళం. దేశం మొత్తంమీద మా యిద్దరికీ మంచి పేరుంది పైలట్లుగా. ఏక్సిడెంట్లు చెయ్యకుండా అప్పటికే మేనిద్దరం గాలిలో ఐదువేల గంటలకు పైగా ఎగిరివున్నాం. ఎంతోమంది మంత్రులనూ, విదేశీ ప్రముఖులనూ మేము గాలిలో త్రిప్పాం. అందరూ మమ్మల్ను మెచ్చుకున్నవాళ్ళే.

జీతాలు పెంచమంటూ ప్రారంభించిన సమ్మె వికృత రూపం దాల్చింది. గెహరోలు, ధర్నాలు దాటి హింసా కాండ, దౌర్జన్య చర్యలు అధిగమించి, దాదాపు సంవత్సరం పాటు కంపెనీ మూతపడింది. ఆ తర్వాత మా కంపెనీ యజమానులు అసలు కంపెనీనే మూసేశారు. దాంతో నేను హైద్రాబాదుకు వచ్చేశాను. రాఘవ బొంబాయి వెళ్ళిపోయాడు.

ఎన్నో ఉద్యోగాలకు ప్రయత్నం చేశాను. నా పేరు వినగానే భయపడిపోయే యజమానులు నన్ను తియ్యటి మాటలుచెప్పి పంపేశారు.

నష్టపరిహారంక్రింద త్రిలింగా ఎయిర్ లైన్స్ వాళ్ళిచ్చిన డబ్బు విచ్చలవిడిగా ఖర్చు పెట్టేశాను. రెండుదినాల క్రితం బ్యాంక్ ఏజంటు నా అకౌంటులో మూడొందలకు మించి లేదని చెప్పినప్పుడు, నాకళ్ళు నీళ్ళతో నిండి పోయాయి. మాట్లాడకుండా రూంకు వచ్చేశాను.

తలుపు తీయగానే, గుమ్మంవద్ద నీలంరంగు కవరు కనుపించింది. గబగబ చించి చదివాను.

రాఘవ రాశాడు. ముక్తసరిగా మూడే వాక్యాలు రాశాడు. తన అడ్రసు రాసి, రెండుదినాలోగా వచ్చి కలుసుకుంటే, జీవితాంతం డబ్బుకు లోటులేకుండా వుండే మార్గం చూపిస్తానని హామీ యిస్తూ.

వెంటనే గది ఖాళీచేసేశాను. సామాన్లు సర్దుకున్నాను. బొంబాయికి టిక్కెట్టు కొనుక్కొని రైలెక్కాను.

రాఘవ ప్రస్తుతం ఏం చేస్తున్నాడు? ఊహించేందుకు ప్రయత్నించాను. నాకే ఎవ్వరూ ఉద్యోగం ఇవ్వలేదు. మరి అతనికీ నాకున్నంతే మంచిపేరే వుంది. అతనుమాత్రం ఎలా ఉద్యోగం సంపాదించి వుంటాడు? మరి అతనేం చేస్తున్నట్లు?

తను బ్రతకడంకాక, నాకు అతను జీవితాంతం డబ్బుకు లోటులేకుండా వుండేమార్గం చూపిస్తున్నాడంటే, మంచి స్థితిలోనే ఉండివుండాలనుకున్నాను. ఏమైనా రాఘవ స్నేహితాన్ని మరిచేమనిషికాడు. అతనివద్దనుండి వుత్తరం వచ్చిందాకా అతన్ని గురించి నేను ఆలోచించలేదన్న విషయం గుర్తొచ్చి బాధపడ్డాను రెండునిమిషాలు.

పడమట కనుమల మధ్యనున్న సొరంగాల్లో రైలు మెల్లగా పోతూంది. కంపార్టుమెంటు చీకటిగా మారింది. లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. నేను సిగరెట్ త్రాగుతూ కూర్చున్నాను.

ఎదురుగా ఇద్దరు వ్యక్తులు కూర్చుని వున్నారు. వాళ్లు గంటముందునుండి మాట్లాడుతూనే వున్నారు. నాకు వాళ్ళ సంభాషణ అర్థంకాలేదు. కానీ మాటలలో దొర్లిన 'రోటా రిసెర్చి సెంటర్' అన్నపేరు నా దృష్టి నాకర్షించింది. అప్పటినుండీ వాళ్ళ మాటలు కాస్త జాగ్రత్తగా వినడం మొదలెట్టాను.

"డాక్టర్ పరేఖ్ ప్రపంచంలోని అణుశాస్త్రవేత్తల్లో కల్లా గొప్పవాడు. అతన్ని ప్రభుత్వం ఎంగేజ్ చేసి వుండాల్సింది. రోటా రిసెర్చి సెంటర్‌లో అతను పని చెయ్యడం గవర్నమెంటుకే అవమానం!" అన్నాడు ఒక వ్యక్తి.

"ప్రభుత్వాన్ని బ్రతిమలాడాడట! కానీ అతను అడిగిన జీతం యిచ్చేందుకు, కోరిన సదుపాయాలు కలుగ చేసేందుకూ చాలా డబ్బు ఖర్చవుతుందని భయపడిందట. వెంటనే భజరంగ్ రోటా పరేఖ్‌ను కలుసుకుని అతను అడిగిన దానికన్నా రెండురెట్లు జీతం ఇస్తానని చెప్పి, తన రిసెర్చి సెంటర్‌కు పిల్చుకొచ్చాడట" అన్నాడు రెండో వ్యక్తి.

"పరేఖ్ ఏదైనా గొప్ప విషయం కనిపెడితే అది రోటాకు దక్కుతుంది. అతను వ్యాపారి. ఆ ఫార్ములాను ఏదైనా దేశానికి అమ్ముకుంటే పెట్టిన ఖర్చుకన్నా ఎక్కువే వస్తుంది" అన్నాడు మళ్ళీ మొదటివ్యక్తి.

నన్నాకర్షించింది రోటా రిసెర్చి సెంటర్ అన్న పేరు మాత్రమే. రాఘవ ఆ కంపెనీ అడ్రసే ఇచ్చాడు ఉత్తరంలో. అక్కడ అతనేం చేస్తున్నాడో నాకు అర్థం కాలేదు. శాస్త్రజ్ఞులు పరిశోధనలు చేసేచోట పైలట్లకు ఏంపని వుంటుందో కూడా ఊహించలేకపోయాను.

మధ్యాహ్నం మూడింటికి బొంబాయి వి. టి. కి చేరింది రైలు.

దిగి సూట్ కేస్ తీసుకుని బస్సెక్కి చెంబూర్ వెళ్ళాను. అక్కడో చిన్న హోటల్లో ఒక బెడ్ అద్దెకు తీసుకొన్నాను. రోజుకు పదిరూపాయలన్నాడు. ఆ గదిలో మొత్తం ఆరు మంచాలున్నాయి. అలాగే ఆరు అల్మైరాలున్నాయి. సూట్ కేస్‌లో సామాన్లుతీసి అల్మైరాలో పడేసి తాళంవేశాను. స్నానపానాదులు ముగించుకొని డ్రెస్ చేసుకొని హోటల్ బయటపడ్డాను.

రోటా ఎస్టేట్స్ అక్కడికి మైలుదూరంలో వున్నాయని వాకబుచేసుకొని తెలుసుకొన్నాను. మెల్లగానడుచుకొంటూ వెళ్ళాను. విశాలమైన కాంపౌండ్‌లో పెద్దపెద్ద బిల్డింగులున్నాయి.

భజ్‌రంగ్ రోటాకున్న వ్యాపారాలన్నీ అందులోనే వున్నాయి. అతను ఇండియాలోకల్లా డబ్బున్నవాడనీ, స్వంత విమానాలు రెండూ, నౌకలు రెండూ వున్నాయని ఆ తర్వాత తెలిసొచ్చింది.

రిసెప్షను కౌంటర్‌లో రాఘవ గురించి వాకబుచేశాను. అతని పేరు చెప్పగానే అక్కడున్న జనం నన్నో వి. ఐ.

పి. లా చూడటం మొదలెట్టారు. నాలుగైదు చోట్లకు ఫోన్ చేసి "వారు రాత్రి భజరంగ్ కోటాగారితో ఢిల్లీ వెళ్ళారట. మీరు వస్తారనీ, రాగానే బాచ్‌లర్ క్వార్టర్సు లోని రూం నెంబరు అరవైఆరులో వసతి ఏర్పాటు చెయ్యమనీ చెప్పి వెళ్ళారట. మీకో కారుకూడా ఇస్తారు. సామాను ఏంలేదా?" అడిగాడు రిసెప్షను ఇన్‌ఛార్జి.

"ఉంది. హోటల్‌లో దిగాను" అన్నాను.

"సారీ! కారు తెప్పిస్తాను. మనిషినికూడా వెంటపంపుతాను. వెళ్ళి ఖాళీచేసి వచ్చెయ్యండి" అన్నాడు.

సరేనని తలూపాను.

అతను మళ్ళీ ఫోన్ చెయ్యసాగాడు. రెండు నిమషాలు మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"ఐదునిముషాల్లో కారొస్తుంది" అన్నాడు.

"మా రాఘవ ఇక్కడేం చేస్తుంటాడు" ఆత్రుత ఆపుకోలేక అడిగాను.

"భజరంగ్ కోటాగారికి పర్సనల్ అసిస్టెంటు. ఆయన తర్వాత ఈ ఎస్టేటు మొత్తంలో చెల్లేది ఆయన మాటే. మీకు వారు ఏమవుతారు?" అడిగాడు భయంగా.

"స్నేహితుడు. రాఘవ ఎప్పుడొచ్చేది తెలుసా?"

"రేపు రాత్రికి వస్తారు."

"విమానంలోనేనా?"

"అవును. కోటాగారి విమానం నడిపేది ఆయనే."

"థాంక్స్!" అన్నాను.

అంతలో ఎర్రటి స్పోర్ట్సు కారొచ్చింది. డ్రైవింగ్ వీల్ దగ్గర అమ్మాయి కూర్చునివుంది. రిసెప్షను ఇన్‌ఛార్జి నన్ను వెంటతీసుకొచ్చాడు వెలుపలకు.

"ఆవిడ మీకు తెలుసా?" అడిగాడు.

"తెలీదు!" అన్నాను.

"రాఘవగారి సెక్రటరీ రోజా!" అన్నాడు రిసెప్షన్ ఇన్‌ఛార్జి. తిన్నగా వెళ్ళి ఆమెతో రెండు క్షణాలు మాట్లాడి నన్ను రమ్మని చెయ్యి ఊపాడు. నేనూ వెళ్ళి కారుప్రక్క నిలబడ్డాను. నన్నామెకు పరిచయంచేశాడు.

"ప్లీజ్! గెట్ యిన్!" అంది నవ్వుతూ.

డోర్ తెరచి యెక్కి కూర్చున్నాను.

కారు కదిలింది.

"మీ ఫ్రెండు రాఘవ మీగురించి నాకంతా చెప్పారు. నిన్ననే వస్తారని యెదురుచూశాం!" అంది రోజా. అంత దాకా నేను ఆమె అందచందాల్ని పరీక్షగా చూడ సాగాను. పొందికగావున్న అవయవాల్లో అందం తొణికిస లాడుతోంది.

"అంతా చెప్పాడా? అంటే ఎంత మేడమ్!" నవ్వుతూ అడిగాను.

ఓరగా చూసి "గుడ్! మీరు చాలా తమాషాగా మాట్లాడుతారే!" అంది నవ్వుతూనే.

"రాఘవ ఇక్కడ ఏంచేస్తుంటాడు" అడిగాను.

"ఎస్టేటంతా ఆయనే! చెయ్యంది లేదు" అందామె.

"నన్నెందుకు రమ్మన్నాడో మీకు తెలుసా?"

"నా గోడు వినివిని తోడుగా వుంటాడని అనుకుం టాను."

"తోడా? ఎవరికి? వాడికా? మీకా?"

"ఇద్దరికీని."

"ఏమాత్రం జీతం ఇస్తారు?"

"ఆ వివరాలు నాకు తెలీదు. తనొచ్చేదాకా మీకు కావలసిన అన్ని ఏర్పాట్లుచేసి, బోర్ కొట్టకుండా చూడమని నాకు మరీ మరీ చెప్పి వెళ్ళాడు. అంతే!" అంది.

కారు చెంబూర్‌లోని చిన్న లాడ్జింగ్ హౌస్

ముందాగింది. నేను దిగి లోనికివెళ్ళి అల్మైరాలో వున్న సామానంతా సూట్ కేస్‌లో సర్దుకొని, కేష్‌లో డబ్బిచ్చి, బిల్లు తీసుకుని వెలుపలకు వచ్చాను.

స్టీరింగుముందు కూర్చుని క్యాగరు బాటిల్ ఖాళీచేస్తూ కనుపించింది రోజా! డోర్ తెరచుకుని కారెక్కాను. ఆమె బాటిల్ క్లోజ్ చేసి వెనుక సీటుపైన పడేసింది. కారు స్టార్ట్ చేసింది.

"మీరు ఆన్‌లో వున్నట్లున్నారు. నేను డ్రైవ్ చేస్తాను" అన్నాను.

"ఆక్సిడెంటు చేస్తానని భయంగా వుందా? తప్పత్రాగి కారు తోలటం నాకు అలవాటే. భయపడకండి" అంది రోజా.

అంతటితో ఆ ప్రయత్నం విరమించుకున్నాను.

కారు ఎస్టేట్ బిల్డింగ్స్ మధ్యనుండి చేపలా ఈదుకుంటూ వెనుక వేపుకు వెళ్ళింది. అక్కడో పెద్ద మూడంతస్తుల భవనం ముందాగింది. రోజా దిగింది. నేనూ ఆమెవెంట క్రిందకు దిగాను సూట్ కేస్‌తో. ఇద్దరం లిఫ్టులో మూడో అంతస్తుకు వెళ్ళాం.

అరవై ఆరో నెంబరు ముందాగి "ఇది మీ గది! ప్రక్కనున్నది రాఘవది. ఇవతలవేపు నా గది వుంది" అంది.

"ఆడ, మగ, అంతా ఒకచోటే వుంటారా ఇక్కడ?" అడిగాను.

"లేదు! నేను మాత్రమే వుంటాను. ఈ అంతస్తులో వేరే ఎవ్వరూ లేరు. మనం ముగ్గురం మాత్రమే. ఈ చివర్న కిచెన్ వుంది. అందులో వంటవాడుంటాడు. ఇద్దరు సర్వెంట్స్ వున్నారు. బెల్ కొడితే పలుకుతారు" అంది.

తలుపు నెట్టాను. విశాలమైన పెద్ద గది. ఒకవైపు ఖరీదైన సోఫాసెట్ వుంది. దాని ప్రక్కనున్న టేబుల్

పైన టి. వి. వుంది. డబుల్ కాట్ గదివారగా వుంది. పెద్దపెద్ద అల్మైరాలు రెండున్నాయి. గోడలో చిన్న అరలో రకరకాల హాట్ డ్రింక్స్ వున్నాయి. దాని ప్రక్కనే లావెటరీ, బాత్ రూం వున్నాయి. గదంతా ఎర్రటి కార్పెట్ పరచివుంది.

“చాలా బాగుంది!” అన్నాను.

“ఏది?” అడిగింది రోజా.

“గది!” అన్నాను.

“మీరు కాసేపు రెస్ట్ తీసుకోండి. రాత్రికి సిటీలో కెళ్ళి ఎక్కడైనా భోంచేసి వద్దాం!” అంది రోజా.

“అలాగే!” అన్నాను.

రోజా అయిష్టంగానే గదిలోంచి వెళ్ళిపోయినట్లు అనిపించింది. ఆమె వెళ్ళాక తలుపువేసి సూట్ కేస్ ఒక మూలపడేసి మళ్ళీ గదంతా కలయజూశాను. ఎయిర్ కండిషన్ ప్లాంటు కూడా కనుపించింది. లేచి స్విచ్ ఆన్ చేసి మంచంపైన పడుకున్నాను.

రాఘవ అదృష్టవంతుడు. ఉద్యోగం పోయినా దాన్ని మించిన మంచి ఉద్యోగం సంపాదించ గలిగాడు. స్నేహితుడ్ని మరచిపోకుండా, సాయం చెయ్యాలన్న వుద్దేశ్యంతో నాకు ఉత్తరం రాయటం ఎంతో ఆనందం కలిగించింది.

రోజా గుర్తుకొచ్చింది. రాఘవ ఆడవాళ్ళకు దూరంగా వుండేవాడు. ఈమె రాఘవను బాగా తెలిసినట్లు, అతని పైన ఏదో అధికారం వున్నట్లుగా చెప్పడం నాకు కొంత విచిత్రంగా తోచింది. ఏమయినా ఆమెకు దూరంగా వుండటం వివేకమనిపించింది.

2

ఫోన్ మ్రోగింది.

ఠక్కున లేచి కూర్చున్నాను. ఆ ఫోన్ ఎవరికోసమో? నాకు ఫోన్ చేసే వాళ్ళెవరూ లేరు బొంబాయిలో అనుకుంటూనే వెళ్ళి రిసీవరు పైకెత్తాను.

"హల్లో!" అన్నాను.

"రాఘవ హియర్! ఎవరు మాట్లాడేది. మోహన్ కదూ!" అడిగాడు అవతలివేపునుండి.

"అవును" అన్నాను.

"ఎప్పుడొచ్చావ్?" అడిగాడు రాఘవ.

"ఇవాళే! నువ్వు రేపు రాత్రికి రావడం ఖచ్చితమేనా?"

"అఁ! నే నొచ్చేదాకా నీకు కంపెనీగా వుండమని రోజాతో చెప్పాను. డబ్బు కావాలంటే ఆమెదగ్గరుంది. దేనికీ మొహమాటపడకుండా ఆమెనడిగి తీసుకో. ఓ. కే" అంటూ లైన్ కట్ చేశాడు. క్లిక్ మన్న శబ్దం వినొచ్చింది. రిసీవరు క్రేడిల్ పైన పడేశాను.

నన్నెందుకు రమ్మన్నాడో అడుగుదామన్న ఆలోచన వచ్చింది. కానీ అడిగే లోపుగానే ఫోన్ కట్ చేశాడు రాఘవ.

మళ్ళా ఫోన్ మ్రోగింది. రిసీవర్ ఎత్తాను.

"నేను రోజాను" అంది.

"రాఘవ మాట్లాడాడు. రేపు రాత్రికి వస్తానన్నాడు" చెప్పాను.

"ముందు నాతో మాట్లాడాడు. నువ్వు అరగంటలో తయారవుతావా? వెళ్దాం!" అంది రోజా.

"అలాగే!" అన్నాను.

"థాంక్స్!" అంది రోజా. వెంటనే ఫోన్ కట్ చేసింది.

షవర్ క్రింద కూర్చున్నాను. చల్లటి సన్నటి నీటి తుంపరలు వొంటిపైన పడుతుంటే చాలా ఆనందంగా

వుంది. రోజా అందమైన రూపం పదేపదే గుర్తుకు రాసాగింది. ఒకవేళ రాఘవ ఆమెను అతనికోసం తెచ్చి వుంచుకున్నాడేమోనన్న అనుమానం కలిగింది నాకు. ఆమెను గురించి చెడ్డగా ఊహించటం చేతకాలేదు.

డ్రెస్ చేసుకుని సిద్ధమయినాను. రోజా వచ్చింది. పింక్ కలర్ సారీ, బ్లౌజ్, బాబ్ చేసిన జుట్టు, మెళ్ళో పింక్ పెరల్స్ నెక్లెస్, ఆహ్లాదకరంగా వుందామె రూపం.

"వెళ్దామా?" అడిగింది.

"నేను పదినిముషాలనుండి వెయిట్ చేస్తున్నాను" అన్నాను.

"సారీ! పదండి!" అంది.

ఇద్దరం దిగి క్రిందికొచ్చాం. పోర్టికోలో వున్న కారెక్కాం. కారు రివ్వుమని రోడ్‌ను చీల్చుకుంటూ పోయింది. అరగంట తర్వాత తాజ్ హోటల్ ముందాగింది కారు. దిగి లోనికి వెళ్ళాం. ఖరీదైన దుస్తుల్లో వున్న జనం అటూ ఇటూ తిరుగుతూ కనుపించారు. నా దగ్గర పర్సులో మొత్తం నూరు రూపాయలకన్నా కాస్త తక్కువగానే వున్నాయి.

"ఇది చాలా ఖరీదైన హోటల్ కదూ!" అడిగాను ఆమెతో మెట్లెక్కుతూ.

"అయితేనేం!" అంది.

"నా దగ్గర వందకన్నా ఎక్కువలేదు" అన్నాను.

"నీచేత ఖర్చు పెట్టించేందుకు కాదు పిల్చుకొచ్చింది" అంది రోజా.

ఇద్దరం రెస్టారెంటులోకి వెళ్ళాం. స్ట్రిప్ టీజ్ డాన్స్ షో మొదలయింది. వెయిటర్ రోజాను చూడగానే బాగా తెలిసినట్లు మాట్లాడి ఆర్డరు తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు. విస్కీ, సోడా, ఐస్ తెచ్చిపెట్టాడింకో

వెయిటర్.

త్రాగటం మొదలెట్టాం. కొంతమంది రోజాను చూసి నవ్వి వెళ్ళసాగారు.

"నీకు ఈ హోటల్ బాగా తెలిసినట్లుందే!" అన్నాను.

"అరేళ్ళుగా వస్తున్నాను" అంది త్రాగుతూ.

"ఐ. సీ" అన్నాను.

"మిస్టర్ మోహన్! దేశమంటే నీకు ఎలాంటి అభిప్రాయంవుంది" అడిగింది రోజా.

"నీ ప్రశ్న నా కర్థంకాలేదు" అన్నాను.

"నీకు దేశమంటే భక్తి వుందా లేదా?" సూటిగా అడిగింది రోజా.

ఆ ప్రశ్న, ఆ వాతావరణంలో యెందుకడిగివుంటుందాని ఆలోచించాను. అర్థంకాలేదు. ఆమె తత్వం, తీరు, నాకు దేశభక్తి లేకుండటం మంచిదనుకుంటుం దనిపించింది. ఆమెకు నా అభిప్రాయాలు నిర్మొహమాటంగా చెప్పడం ఇష్టంలేకపోయింది. కానీ రాఘవకు తెలుసు నాకు దేశమంటే యెంత ప్రేమవుందో?

"ఎవరికుండదు భక్తి? అందరికీ వుంటుంది" అన్నాను.

"నేనడిగింది ఎవరి సంగతో కాదు! నీసంగతి?"

"నీసంగ తేమిటి?"

"నాకు లేదు! నాకేం చేసింది దేశం. గౌరవంగా తిండి, బట్టా సంపాదించుకొనే అవకాశం ఇవ్వలేదు. ఉద్యోగం దొరకక ఆకలికి మలమలమాడటమంటే నాకు తెలుసు మోహన్. చివరకు శరీరాన్ని అమ్ముకొని బ్రతికాను. ఆ అందమే నా కుపయోగించింది తప్ప, చదువు, సంస్కారం సంప్రదాయం కాదు. అలాంటప్పుడు నాకెందుకుండాలి ప్రేమ. అందుకే వ్యక్తిగతంగా నాకు లాభించేట్లుంటే దేశానికి ద్రోహం చెయ్యడానికయినా నేను వెనుదీయను"

అంది రోజా.

ఆమె అభిప్రాయం అర్థమయింది. ఈ ప్రశ్నకు నేనిచ్చే సమాధానంపైనే నాకూ రాఘవకూ మధ్య తెగినసంబంధం తిరిగి ఏర్పడ్డం జరుగుతుందనిపించింది.

"నువ్వు చెప్పింది నిజమే! నాకూ దేశమంటే పిచ్చి ప్రేమ వుండేది. అవసరమైతే ప్రాణాలివ్వాలనిపించేది. గత రెండేళ్ళలో ఆ పిచ్చి వదలిపోయింది. అందరూ నన్నో వెధవను చూసినట్టు చూశారు. డబ్బున్న ప్రతి వెధవా సంఘంలో గొప్పవాడు. తెలివిగలవాడుగా చలామణి అవుతున్నాడు. ఆ డబ్బు వాడెలా సంపాదించాడో యెవ్వరికీ అవసరంలేదు. అందుకనే నాకు న్యాయమో అన్యాయమో డబ్బు సంపాదించాలన్న అభిప్రాయం ఏర్పడింది" అన్నాను.

వెయిటర్ చికెన్, మొదలైన సామగ్రి తెచ్చిపెట్టాడు. తినటం ప్రారంభించాం.

"నీకు ఉత్తరం రాసేముందు రాఘవ చాలాదినాలు తటపటాయించాడు. నేనే ధైర్యం చెప్పాను. నువ్వీ పాటికి మారిపోయివుంటావని ఊహించాను. నా ఊహ నిజమయింది. నిన్ను చూచి రాఘవ చాలా సంతోషపడ తాడు" అంది రోజా.

"ఏదైనా దేశానికి ద్రోహం తలపెట్టాడా రాఘవ?" వంగి అడిగాను.

"లేదు! వివరాలు తర్వాత తెలుస్తాయి. ఇంకావిషయం గురించి మర్చిపో. రాఘవ వచ్చాక మాట్లాడుకొందాం" అంది రోజా.

ఇద్దరం మరేం మాట్లాడుకోకుండానే భోజనం చేశాం. దాదాపు మూడువందలయింది బిల్లు. రోజా పర్సు తెరచి ఇచ్చింది. వెలుపల కొచ్చి కారెక్కాం. నన్ను డ్రైవ్

చెయ్యమంది కారు. నేను స్టీరింగుముందు కూర్చున్నాను. ఆమె నన్ను ఆనుకొని కూర్చుంది. నాకు ఒంటిపైన త్రేళ్లు పాకినట్లుగావుంది.

"నేను బాగుండనా?" అడిగింది.

"లేదు!"

"మరెందుకలా ఇబ్బందిగా కూర్చుంటావ్. ఐ లైక్ యూ" అంది.

"సారీ! నువ్వు రాఘవ మనిషివి. వాడికి ద్రోహం చెయ్యడం..." అన్నాను.

"దేశానికి ద్రోహం చెయ్యగలం మనం. మనిషికి ద్రోహం చెయ్యడం తప్పులేదు. అయినా ఇందులో ద్రోహం లేదు. నేను ఇష్టపడుతున్నాను. రాఘువకు తెలిసినా ఏమీ అనుకోడు. నేను పతివ్రతను కాదని అతనికి బాగా తెలుసు" అంటూ సర్ది చెప్పింది.

ఆమె ఆ మాట చెప్పాక నేను బాగా ఫ్రీగా కూర్చుని డ్రయివ్ చేశాను. ఇద్దరం మళ్ళీ ఎస్టేటుకొచ్చాం. ఆ రాత్రి ఆమె నాతోనే వుంది. వేకువఝామున మధ్య నున్న డోర్ తెరుచుకుని వెళ్ళిపోయింది తన రూంలోకి.

మరుసటి దినం పగలంతా పిచ్చిపట్టినట్లు ఎస్టేటంతా తిరగసాగాను. లోపల అన్నివైపులా సెక్యూరిటీ గార్డ్సు వున్నారు. మొత్తం ఆరేడు ఫ్యాక్టరీలున్నాయి ఆ ఆవరణలో. రిసెర్చిసెంటర్ మాత్రం దూరంగా సముద్రపు టొడ్డున వుంది. సముద్రపు ఒడ్డునే చాలా దూరం నడిచాను. ఒకచోట రెండు పెద్ద మోటారుబోటు వున్నాయి. ఒకబోటు దగ్గర నలుగురయిదుగురు మనుషు లున్నారు. నేను అక్కడ్నుంచి ఇంకొంతదూరం వెళ్ళి బట్టలువిప్పి పెట్టి స్నానంచేసేందుకు సముద్రంలో దిగాను.

పది నిముషాల తర్వాత బోటు బయలుదేరింది. నేను

నీళ్ళల్లో వుండే చూడసాగాను. స్పీడుగా సముద్రంపై పు వెళ్ళిపోయింది. దూరంగా పెద్ద నౌక కనుపించింది. మోటారు బోటు బహుశా దాని దగ్గరకే వెళ్తుండవచ్చను కున్నాను.

బొంబాయి సముద్రతీర ప్రాంతాల్లో స్మగ్లింగ్ గ్యాంగ్ లు చాలా వున్నట్లు అదివరకే విని వున్నాను. ఈ బోటుకూడా ఆ బాపతుదయివుండాలనిపించింది. అంటే భజరంగ్ రోటాకు స్మగ్లింగ్ వ్యాపారం కూడా వుండి వుండాలి. ఆ బోటు తిరిగొచ్చిందాకా అక్కడే వుండి అందులోంచి ఏమేం దించుతారో చూద్దామనుకున్నాను. నాలుగైదు గంటల తర్వాత మసక చీకటి ముసురు కుంటూండగా వచ్చింది బోటు.

నేను మెల్లిగా దాని దగ్గరకు నడచుకుని వచ్చాను. బోటులోనుండి రకరకాల విదేశీసామగ్రి దించుతున్నారు. సిగిరెట్లు, డ్రింక్స్, గడియారాలు, గుడ్డలు, పదిమంది మనుషులు మోసుకొనిపోతూనే వున్నారు. నన్నెవ్వరూ గమనించలేదు. నేను అక్కడ్నుంచి కదలి తిన్నగా గదికి వెళ్ళాను.

రోజా నా గదిలోనే వుంది.

"ఎక్కడికెళ్ళావ్?" అడిగింది కోపంగా.

"సముద్రం దగ్గరకు" అన్నాను చొక్కా విప్పుకుంటూ.

"నాకు చెప్పకుండా వెళ్ళావేం!"

"నువ్వు రాత్రంతా నిద్రలేకుండా వుండడంతో, మత్తుగా నిద్రపోతున్నావేమో ననుకున్నాను. అందుకే చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయాను" అన్నాను.

"నువ్వెవరని ఎవరయినా అడిగారా?"

"లేదు! ఎవ్వరితోనూ మాట్లాడలేదు నేను."

"మంచి పని చేశావ్. రాఘవ వచ్చాక రోటాగారితో

మాట్లాడుతాడు. అందాకా నువ్వు జాగ్రత్తగా వుండాలి'' అంది రోజా.

''అలాగే! ఇవాళ వస్తాడుగా రాఘవ'' అన్నాను సోఫాపైన కూర్చుంటూ.

''అవును'' అంది రోజా.

''రాఘవ ఇక్కడికెలా వచ్చి చేరాడో నీకు తెలుసా రోజా! ఇందాకే గమనించి చూశాను. స్మగ్లింగ్ వ్యాపారం కూడా వున్నట్లుంది వీళ్ళకు.''

''వుంది. రాఘవే నన్ను చేర్చాడీ ఎస్టేటులో'' అంది రోజా.

3

ఆరోజు రాత్రి పదకొండు గంటలకు వచ్చాడు రాఘవ. రూం తలుపు తట్టాడు. తెరచాను. చూచి పోల్చుకోలేక పోయాను. మనిషి సన్నబడిపోయాడు. తలంతా తెల్లగా ముగ్గుబొట్టలా వుంది. ఖరీదైన సూటు తొడుక్కొని వున్నాడు.

నన్ను చూడగానే కౌగలించుకున్నాడు. వాడి అభిమానం చూస్తుంటే నా కళ్ళు ఆర్ద్రమయినాయి.

''అన్ని ఏర్పాట్లు బాగున్నాయా?'' అడిగాడు.

''ఎక్సెలెంట్. ఇప్పుడేనా రావడం'' అడిగాను.

''ఇప్పుడే వచ్చాను. రెస్ట్ తీసుకో. ప్రొద్దున మాట్లాడుకుందాం'' అన్నాడు రాఘవ. వెంటనే లేచి వెళ్ళిపోయాడు గదికి. అతను తలుపు తట్టేదాకా నా గదిలోనే వుంది రోజా. ఆ శబ్దంవిని డోర్ తెరచుకుని తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. కానీ ఆమె విప్పిన చీర మాత్రం అక్కడే పడివుంది. రాఘవ దాన్ని చూశాడేమోనని భయపడ్డాను.

రోజాకు దూరంగా వుండి వుండాల్సిందని రాఘవను

చూశాక నా కనిపించింది. కానీ ఆమె నన్ను క్షణం వదలడం లేదు. నా జోలికి రావద్దని చెప్పాలని నిర్ణయం చేసుకుని పడుకున్నాను.

మరునాడు తొమ్మిదింటికి రాఘవ, రోజా ఇద్దరూ నా గదికి వచ్చారు.

ముగ్గురం కాఫీలు త్రాగాం.

"నన్నెందుకు రమ్మన్నావ్?" అడిగాను నేను.

"చెప్పేందుకే వచ్చాను. ఇది చాలా ప్రమాదకరమయిన పని. ఇందులో ప్రాణాలు పోవచ్చు. అలా పోకున్నా అవి వున్నంతవరకు మనం మళ్ళీ ఈ దేశంవచ్చే అవకాశంకూడా వుండదు. కానీ ఈ పని దిగ్విజయంగా జరిగితే మన ముగ్గురికీ ముప్ఫయి లక్షల రూపాయలు ముడతాయి. నీకు ధైర్యముండి దిగుతానంటే వివరాలు చెపుతాను" అన్నాడు రాఘవ సిగిరెట్ వెలిగించుకుంటూ.

"ముందు చెప్పు. ఆ తర్వాత దిగేదీ లేనిదీ చెపుతాను" అన్నాను.

"అలా కాదు. దిగుతానంటేనే వివరాలు చెపుతాను. అవి విన్నాక నీ కిష్టంలేకున్నా వెళ్ళడం అసాధ్యం. ఆలోచించుకో! కావాలంటే సాయంత్రం దాకా టైమిస్తాను" అన్నాడు రాఘవ.

"అవసరం లేదు చెప్పు" అన్నాను.

"కోటా రిసెర్చి సెంటర్‌లో డాక్టర్ పరేఖ్ అనే ప్రపంచ ప్రసిద్ధ శాస్త్రవేత్త అణ్వాస్త్రాలను నిరుపయోగం చేసే గాస్ నొకదాన్ని కనుక్కొనేందుకు తంటాలు పడుతున్నాడు. అతని ప్రయోగాలు చాలావరకు ఫలించాయి. అతను ఫార్ములాలు సిద్ధం చేస్తున్నాడు. ఈ నెల ముప్ఫయి ఒకటవ తేదిన కలకత్తాలో మనదేశ రక్షణ మంత్రికి, ఇండియన్ సైన్స్ కాన్ఫరెన్స్‌లో అందజెయ్యబోతున్నాడు"

అంటూ ఆగాడు.

"గుడ్! దీంతో ప్రపంచ వినాశనం తప్పుతుంది" అన్నాను.

"అణ్వాస్త్రాలు దాచుకున్న దేశాల భయమదే! ఆ సైంటిస్టును, అతని ఫార్ములాలను వాళ్ళకు అప్పగించితే పదికోట్ల రూపాయల విలువజేసే బంగారాన్ని భజరంగ్ రోటాకు ఇస్తామన్నారు. దానికి రోటా ఒప్పుకున్నాడు. ఆ కార్యభారం నాపైన పడింది. దీన్ని నిర్విఘ్నంగా నెరవేర్చడంలో నీ సాయం కావాలి! ఏమంటావ్?" అడిగాడు రాఘవ.

"మరో విధంగా అనే అవకాశం వుండదని నువ్వు ముందే చెప్పావ్. నీతో బాటే నేనూను. నీ ప్లానేమిటి?"

"ఇక్కడ్నుంచి పరేశ్ ను కలకత్తాకు మన స్వంత విమానంలో తీసుకుని వెళ్తాం. కానీ విమానం అక్కడ దిగకూడదు. అతన్ని అలానే అపహరించుకుని పోవాలి. అందుకు మనం ఎలా చెయ్యాలో ఆలోచించుకోవాలి" అన్నాడు రాఘవ.

"ఎవరికి ఏ దేశంలో అప్పగించాలి."

"కలకత్తానుండి మూడు వేల కిలోమీటర్ల దూరంలో ఒక దీవి వుంది. అక్కడ ఈ విమానంకోసం చిన్న ఎయిర్ పోర్టు కట్టారు. మనం అక్కడ దిగితే చాలు. మిగిలిన పని వాళ్ళు చూసుకుంటారు."

"రాఘవ్! విమానాన్ని దొంగిలించుకొని పోవడం అంత సులభంకాదని నీకూ తెలుసు. పైగా దీని కోసం రక్షణమంత్రి, సాయుధ సిబ్బంది ప్రధానాధికారులు, వగైరా ఎదురుచూస్తూ వుంటారు. అసలు మన విమానంలో పరేశ్ ను తీసుకుపోయేందుకు ప్రభుత్వం ఒప్పుకుంటుందని నాకు నమ్మకం లేదు. ఆఖరి క్షణంలో వాళ్ళే

ఎయిర్ ఫోర్స్ ప్లేన్ లో పంపమనవచ్చు. అప్పుడు మన ఆట కట్టవుతుంది. ఇవన్నీ ఆలోచించారా?'' అడిగాను.

''భజరంగ్ గార్ని అడిగాను. ఆయనకు ప్రభుత్వం పర్మిషన్ ఇచ్చిందని చెప్తున్నాడు'' అన్నాడు రాఘవ.

''మనం ఏమవుతాం?''

''ఏ దేశంలో కావాలన్నా వుండేందుకు అనుమతి ఇవ్వడమే గాకుండా, ఆ దేశపు పౌరసత్వపు హక్కులు ఇస్తామని వాగ్దానం చేశారు.''

''డబ్బెవరిస్తారు?''

''వాళ్ళే!''

రాఘవ అనుకున్నంత చిన్నదీ, సులభమైనదీ కాదీ విషయమని నాకు త్వరగానే అర్ధమయింది. దిగాక దీని అంతు తేల్చుకోవలసిందే ననుకున్నాను.

''రాఘవ! మన ప్లాను చాలా పకడ్బందీగా తయారు చెయ్యాలి. ఏమాత్రం తప్పటడుగు వేసినా మన తలలు ఉరికంబాలకు వేళ్ళాడుతాయి. నాకు కొంత టైమియ్యి. ఒకమారు భజరంగ్ రోటాతో మాట్లాడే వీలు కల్పించ గలవా?'' అడిగాను.

''ఏం మాట్లాడతావ్?'' అడిగాడు రాఘవ.

''నువ్వూ వుంటావుగా? విను! తెలుస్తుంది'' అన్నాను.

''అందుకుగాదు. ఆయన చాలా మితభాషి. నీ కాయన పైన అనుమానం లేదుగదా?''

''అలాంటిదేమీ లేదు. ఇందులో మనం ముగ్గురంవున్నాం. నాతోపాటు మిమ్మల్ని కాపాడడం నా విధి. మనం చేయ బోతున్నది అంతర్జాతీయ నేరం. మన ప్రాణాలకోసం ఎందరో వేటాడుతారు. అలాటప్పుడు మనం ఎన్నో జాగ్ర తలు తీసుకోవాలి. కాదంటావా?''

''అనను. అయినా నువ్వు నాకన్నా తెలివిగలవాడివి.

అందుకే నిన్ను రప్పించాను. మొత్తం భారం నీనెత్తిపైనే వేస్తున్నాను. నువ్వేం చెయ్యమంటే అది చేస్తాను నేను. అంతే!" అన్నాడు రాఘవ.

రోజా మాటా పలుకూ లేకుండా వింటూ కూర్చుంది.

4

అదే రోజు రాత్రి నేనూ, రాఘవ కారెక్కి భజ్‌రంగ్‌రోటా బంగళాకు వెళ్ళాం. మలబార్‌హిల్ పైన వున్న పాలరాతి భవనం ముందాగింది కారు. పోర్టికో దిగి రెండో అంతస్తులో వున్న రోటాగారి గదికి వెళ్ళాం.

పెద్ద టేబుల్ వెనుకవేపు సింహంలా కూర్చుని వున్నాడు రోటా. ఎడంచేతివేపు రంగురంగుల టెలిఫోన్లు ఏడెనిమిది వున్నాయి. అతన్ని చూడగానే అరవై సంవత్సరాలు వుంటాయనిపించింది.

"నా స్నేహితుడు. టాప్ పైలట్. పేరు మోహన్!" పరిచయం చేశాడు నన్ను.

"గుడ్! నాతో మాట్లాడాలని అన్నావట కదూ!" అడిగాడు భజ్‌రంగ్.

"అవును" అన్నాను తలవంచుకుని.

"చెప్పు."

రాఘవ విషయం చెప్పాడు. కలకత్తా విమానాశ్రయాన్ని తప్పించుకుని వెళ్ళడం సులభంకాదన్న విషయం నాకన్నా రాఘవకు తెలుసు. "అక్కడ చాలా పవర్‌ఫుల్ రాడార్ వుంది. రెండొందల కిలోమీటర్ల వ్యాసార్ధంలో విమానం ఎక్కడున్నా వాళ్ళు ట్రేస్ చెయ్యగలరు. దిగవలసిన సమయానికి దిగకపోయిన వెంటనే, వాళ్ళు మన దగ్గరున్న విమానంకన్నా స్పీడ్‌గా పోయే విమానాల్ని పంపి పట్టుకోగలరు. అది ఆలోచించారా?" అడిగాను.

"అవన్నీ మీరాలోచించుకోవాలి! నావల్ల కావలసిన సాయమేదో చెప్పాలి! అంతే!" అన్నాడు రోటా. అతని మాటల తీరులో ఒక విధమయిన కర్కశత్వం ధ్వనించింది.

"మేము ఆ దీవిలో దిగాక వాళ్ళు తమ రహస్యం కాపాడుకునేందుకు వీలుగా మమ్మల్ని కాల్చిపారెయ్యరన్న గ్యారంటీ కావాలి!" అన్నాను.

"తర్వాత..."

"మీరు పదికోట్లు సంపాదిస్తూ, మాకు కేవలం ముప్ఫయి లక్షలు ఇవ్వడం న్యాయంకాదు. మాకు కనీసం సగమన్నా రావాలి!"

"ఆ తర్వాత."

"ఇస్తామన్న డబ్బులో సగం ముందుగా ఇవ్వాలి. మేము ఈ దేశం విడిచిపెట్టి పోతున్నాం. మా కుటుంబాలకు ఆర్థికంగా ఏ లోటు లేకుండా చేసివెళ్ళడం కనీస ధర్మం!"

"ఇంకా..." అంటూ ముందుకు వంగాడు.

"ఇంకేమీ అవసరంలేదు. ఇంతవరకు జరిపితే చాలు. ప్రాణాలకు తెగించి పని సక్రమంగా నెరవేరుస్తాం" అన్నాను.

"రేపు కనుపించండి మీరిద్దరూ. నేను చెప్పదలచుకొన్నది చెప్తాను" అన్నాడు రోటా.

"అలాగా!" అని లేచాను. రాఘవకూడా లేచాడు.

ఇద్దరం వెలుపలికొచ్చి కారెక్కాం.

"మా బాస్‌కు బాగా కోపం వచ్చింది!" అన్నాడు రాఘవ.

"ఎందుకు! నే నడిగిన దాంట్లో తప్పుందా?"

"డబ్బు విషయంలోనే నువ్వు మరీ ఎక్కువడిగావు."

"అతను మీకు మరీ తక్కువ చెప్పాడు. అందుకే ఎక్కువడిగాను. కనీసం మనిషికి కోటిరూపాయలన్నా

దక్కాలి."

"రేపేం చెపుతాడో! నిన్ను రంగంలోకి తెచ్చినందుకు నాపైన విరుచుకుపడతాడేమోనని భయంగావుంది. అంత డబ్బిస్తే, అతను చెప్పిందానికన్నా నీచమయిన పనులు చేసేవాళ్ళు ఈ దేశంలో చాలామంది వున్నారు"అన్నాడు రాఘవ.

"నువ్వేం కంగారుపడకు. అన్ని విషయాలు నా కొదిలెయ్యి. అతన్ని మన దారికి లాక్కొస్తాను" అన్నాను.

"మనం ఈ పని జయప్రదంగా చెయ్యగలమంటావా మోహన్?"

"నీకనుమానంగా వుందా?"

"ఉంది కాబట్టే నిన్ను రమ్మన్నాను. ఆ రోజాయే ఈ ఊబిలోకి దించింది. ఈ విషయం అతను నాతో కదిపిన క్షణంనుండి నిద్రపట్టడంలేదు" అన్నాడు రాఘవ.

"అలా బెంబేలు పడకు. అంతా సవ్యంగా జరిపించే పూచీ నాది!" అని భుజంపైన చెయ్యివేసి తట్టి చెప్పాను.

రెండు రోజులు మామూలుగా జరిగిపోయాయి. మరుసటి దినం భజ్‌రంగ్ పిలుస్తాడనుకొన్నాను. కానీ పిలువలేదు. రెండోరోజు రాఘవ బాస్‌తో ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయాడు. నాకు మళ్ళీ మామూలు కార్యక్రమమయింది. రోజాను కాస్త దూరంగా వుంచాను.

5

మూడోరోజు ఫోన్ మ్రోగించి. వెళ్ళి రిసీవరు తీశాను. రోజా మాట్లాడింది. నన్ను వెంటనే బయలుదేరి భజ్‌రంగ్ రోటాగారి బంగళాకు రమ్మని చెప్పింది. ఫోన్ పడేసి బట్టలు మార్చుకుని కారు తీసుకొని వెళ్ళాను.

రోజా హాల్లో ఎదురయింది.

"మిసెస్ రోటా నీతో మాట్లాడాలట!" అంది.

"నాతోనా? దేన్ని గురించి" అడిగాను.

"తెలీదు!" అంది.

"నా సంగతి ఆమె కెవరు చెప్పారు?"

"భజ్‌రంగ్ గారు చెప్పారేమో?" అన్నది.

రోజా చూపించిన దారి బట్టుకొని మిసెస్ రోటాగారి గదికి వెళ్ళాను.

ఆ అందం నా కళ్ళను చెదరగొట్టింది. పట్టుమని పాతి కేళ్ళుండవనిపించింది. పట్టులాంటి శరీరం దంతంలా వెలిగి పోతూంది. పసుపు పచ్చటి చీర, జాకెట్‌తో ప్రత్యక్ష మిచ్చిన రతీదేవిలా వుంది.

"నువ్వేనా మోహన్ అంటే?" అడిగింది మహా రాణిలా.

"అవును మేడమ్!" అన్నాను.

"నువ్వు పైలట్ వా?"

"అవును."

"నన్ను మద్రాసు తీసుకెళ్లాలి. మళ్లా రేపు వచ్చేద్దాం. మన ప్రయాణం రహస్యంగా వుంచాలి. అర్థమయిందా?" తల వూపాను.

ఎయిర్‌పోర్టుకు నేను ఫోన్ చేసి చెపుతాను. రేపు భజ్‌రంగ్ నిన్నడిగితే ఏమని చెపుతావ్?"

"అదికూడా మీరే చెప్పండి."

"అమ్మగారు మద్రాసు వెళ్ళి నెక్లెసు రిపేరుకిచ్చి రమ్మందని చెప్పు!"

"అలాగే చెపుతాను."

"గుడ్! నేను మరో అరగంటలో ఏయిర్‌పోర్టుకు వస్తాను. నువ్వు సిద్ధంగావుండు" అంది.

"అలాగే!" అని చెప్పి అక్కడ్నుంచి వెలుపలి కొచ్చాను.

రోజా అడిగింది లోపలేం జరిగిందో చెప్పమని. నా వివరాలు ఆమెకు చెప్పింది రోజా అని తెలుసు గాబట్టి ఆమెకు దాచకుండా నిజం చెప్పాను.

"ఈమెకు ఊరికొక ప్రియుడున్నాడు. భర్తకు తెలీకుండా వెళ్ళిరావడం బాగా అలవాటు. దానివల్లో పడకు నీవు" అంది రోజా.

కారెక్కి తిన్నగా ఎయిర్‌పోర్టు కొచ్చి, కావలసిన తాళాలు తీసుకొని రోటాగారి స్వంత విమానం వైపు వెళ్ళాను. మిసెస్ రోటా వచ్చేలోగా ఫ్యుయలింగ్ చేయించి, విమానం ఇంజనీర్ల చేత చెక్ చేయించుకుని రన్ వే పైకి తెచ్చి ఆపాను.

కారుదిగి చిన్న సూట్ కేస్ ఊపుకుంటూ వచ్చి ఎక్కింది. తలుపు మూసి కాక్‌పిట్‌లోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాను.

విమానం బయలుదేరాక పది నిముషాల తర్వాత వచ్చి కో పైలట్ సీట్లో కూర్చుని నా కాళ్ళు, చేతులవంక చూడసాగింది.

"కారుకన్నా సులభంగా డ్రైవ్ చేస్తున్నావ్. రాఘవకన్నా నువ్వు మంచి పైలట్‌లాగున్నావ్!" అంది.

"లేదు! అతనే నా గురువు" అన్నాను.

"డ్రింకు తెచ్చిఇచ్చేదా?" అడిగింది.

"మీకెందుకా శ్రమ! కూర్చోండి" అన్నాను.

"మిస్టర్ మోహన్! జీవితంలో డబ్బు, దర్జా మాత్రమే సుఖం ఇవ్వవు. అందుకు నిదర్శనం నేనే. నా భర్తకు కావలసినంత డబ్బుంది. కానీ నేను సుఖపడడం లేదు" అంది.

"దాన్ని వెతుక్కునేందుకు మద్రాసు పోతున్నారా?" అడిగాను నవ్వుతూ.

"ఒక విధంగా అంతేననుకో!"

చాలాసేపు మేమిద్దరం కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నాం.

మద్రాసులో దిగాం.

టాక్సీలో ఎక్కుతూ నాకు డబ్బిచ్చింది. మంచి హోటల్ లో దిగమని చెప్పింది. మరుసటి దినం మూడు గంటలకు తిరిగి బొంబాయి వెళ్దామని చెప్తూ టాక్సీవాలాను పోనిమ్మని చెయ్యి ఊపింది.

పాత స్నేహితు లిద్దరు పెలట్లు కలిశారు. ఆ రాత్రి మజా చేశాం. తెల్లారాక మిసెస్ రోటా చెప్పినట్లు మూడింటికల్లా ఎయిర్ పోర్టుకు వచ్చాను. ఆమె రాలేదు. నాలుగయినా వస్తున్న జాడ కనుపించలేదు. ఐదింటిదాకా చూశాను. డబ్బున్న ఆడది ఒంటరిగా వుంది. పైగా నేనామెను తీసుకొచ్చాను. ఆమెకేమయినా ప్రమాదం జరిగిందేమోనన్న భయం పుట్టింది. ఎక్కడకు పోతున్నదీ నాకు చెప్పలేదామె.

వెలుపలకు వచ్చి నిలబడ్డాను. నిన్న ఆమె వెళ్ళిన టాక్సీ కనుపించింది. దానికి ముందుచక్రం వేపు పెద్ద సొట్టవుంది. దాన్ని చూసే గుర్తుపట్టాను. తిన్నగా వెళ్ళి తలుపు తెరుచుకుని ఎక్కి కూర్చున్నాను.

డ్రైవరు స్టార్టు చేశాడు. కొంతదూరం పోయాక "ఎక్కడికి సార్!" అడిగాడు.

"నిన్న వెళ్ళినచోటికే!" అన్నాను సిగరెట్ వెలిగిస్తూ.

"అంటే."

"నిన్న ఒకామెను ఎక్కించుకు వెళ్లావ్ గుర్తుందా?" అడిగాను.

"ఉంది."

"ఆమెను దించిన స్థలానికే నన్ను తీసుకెళ్ళు. త్వరగా వెళ్ళు" అన్నాను. టాక్సీ స్పీడు హెచ్చించాడు డ్రైవరు. ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను. టాక్సీ చాలాదూరం వెళ్ళింది. అంతకు ముందు నేను మద్రాసు చాలాసార్లు వెళ్ళాను. నాకు దాదాపు ముఖ్యమైన భాగాలన్నీ తెలుసు. అడయారులో ఒక చిన్న ఇంటిముందాగింది టాక్సీ.

వచ్చీరాని తెలుగులో ముందురోజు తనిక్కడికే వచ్చాననీ, ఆమె దిగి లోనికెళ్ళిందనీ చెప్పాడు. టాక్సీని వుండమని చెప్పి నేను లోనికి వెళ్ళాను. తలుపులు దగ్గరగా వేసి వున్నాయి. నెట్టాను. తెరచుకున్నాయి. లోనికి వెళ్ళాను. హాల్లో ఎవ్వరూ లేరు. ప్రక్కనే మరో గది వున్నట్లు తోచింది. దాని తలుపులు తెరచాను. మూలుగు వినిపించింది. చూచాను. మంచానికి త్రాళ్ళతో కట్టివేయ బడివుంది రోటా. ఆమె శరీరం నగ్నంగా వుంది. చీర జాకెట్ క్రిందపడున్నాయి.

గబగబవెళ్ళి కట్లు విప్పాను. బట్టలు కట్టబెట్టాను. సూట్ కేస్ కనిపించలేదు. పర్సుకూడా లేదు.

"ఏమయింది?" అడిగాను.

"రాస్కెల్. నా డబ్బు నగలు తీసుకుని నన్నీవిధంగా కట్టేసి వెళ్ళిపోయాడు" అంది. నావైపు చూసి "నా కోసం శ్రమ తీసుకున్నావ్. ఇక్కడికెలా రాగలిగావ్?" అడిగింది.

చెప్పాను వివరంగా.

"అతనెవరు? ఇలా చేసినందుకు అతనికి తగిన బుద్ధి చెప్పాలి!" అన్నాను.

"అవసరంలేదు. మనం వెళ్దాం పద!" అంది.

ఇద్దరం టాక్సీ ఎక్కి ఎయిర్ పోర్టుకొచ్చాం. విమానం ఎక్కి రాత్రి పదింటికల్లా బొంబాయి చేరుకున్నాం.

అప్పటికింకా రాఘవ రాలేదు. రోజా కనుపించింది. రాఘవ సాయంత్రం ఫోన్ చేసి తనింకో రెండు దినాలు రావటం వీలుకాదని చెప్పాడని చెప్పింది.

6

నాకు రోటా, రాఘవ్‌ల ప్లానే మనస్సులో మెదలుతూంది. భజ్‌రంగ్ చెప్పిన విధంగా చేసినందువల్ల నాకు డబ్బు దక్కుతుందన్న నమ్మకం ఏర్పడలేదు. అతను చెప్పిన చోటికి పరేశ్‌ను, అతని ఫార్ములాలను చేర్చగానే మమ్మల్ని ముగ్గురినీ నామరూపాలు చెయ్యడం నిశ్చయమన్న అభిప్రాయం నాలో బాగా నాటుకునిపోయింది.

ప్రాణాలకు ముప్పు లేకుండా, ఎంతో కొంత డబ్బు ముట్టే మార్గమేదైనా దొరుకుతుందేమోనని ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను.

రోజా మధ్యనున్న తలుపు తెరచుకుని వచ్చింది గదిలోకి.

ఆదేసమయంలో టెలిఫోన్ మ్రోగింది. వెళ్ళి రిసీవరు అందుకున్నాను. మిసెస్ రోటా గొంతు వినిపించింది.

పాలీహిల్ పైనున్న చిన్న బంగళా అడ్రసు ఇచ్చి ఒక గంటలో నన్ను అక్కడికి రమ్మని ప్రాధేయపడింది ఆమె. ఎందుకయిందీ చెప్పలేదు. ఫోన్ పెట్టేసి డ్రస్ చేసుకోవడం ప్రారంభించాను.

"ఎక్కడికి?" అడిగింది రోజా.

"చిన్న పనుంది" అన్నాను.

"రోటా వైఫ్ రమ్మంది కదూ!"

"నీకెలా తెలుసు."

"ఆమె సంగతి పూర్తిగా తెలుసు. నువ్వు వెళ్ళొద్దు."

"ఎందుకని?"

"ఏమో? నువ్వు వెళ్ళావంటే నాకు వొళ్ళు మండిపోతుంది. బహుశా నీపైన నాకున్న ప్రేమవల్ల కావచ్చు"

రోజా తలొంచుకుని చెప్పింది.

నేనామె మాటలు వినలేదు. తల దువ్వుకుని వెళ్తున్నానని కూడా చెప్పకుండా వెలుపలకు వచ్చేశాను. లిఫ్టులో కిందికి దిగి కారెక్కాను. తిన్నగా పాలీహిల్ వైపు పోనిచ్చాను.

ఆమె యిచ్చిన అడ్రసు పట్టుకునేసరికి గంట పట్టింది. బంగళా చిన్నదే అయినా అన్ని వసతులు వున్నాయి. సర్వెంట్లు ఎవ్వరూ లేరు. ఆ యింటి గురించి ఆమె ఏదేదో చెప్పింది. అన్నింటి సారాంశం తనకు ఇష్టమైనప్పుడల్లా అక్కడికొచ్చి ప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా వుండి పోతూందట తను. వింటూ, సిగరెట్ త్రాగుతూ కూర్చున్నాను.

“నువ్వు మా ఎస్టేట్‌లో పని చేస్తున్నావా?” అడిగింది.

“లేదు! నేనొచ్చి నాలుగు రోజులయింది. రాఘవ నా ఫ్రెండు. ఏదయినా ఉద్యోగం చూపించమని అడిగాను. ప్రయత్నం చేస్తానన్నాడు” అన్నాను.

“నువ్వంటే నాకు చాలా ఇష్టం. అందంగా వుండటమే కాదు ఆపదల్లో ఆదుకునే సుగుణం కూడా వుంది నీకు. నిన్న నువ్వు రాకుంటే నే నక్కడే చచ్చేదాన్ని. ఈ శరీరంలో ప్రాణాలు పోకుండా కాపాడినందుకు కృతజ్ఞతగా నీకు అవసరమయితే ఈ శరీరాన్నే అప్పగించాలనుకున్నాను. అందుకే రమ్మన్నాను” అంది.

ఆమెవైపు చూశాను. కళ్ళలో నిజాయితీ కనుపించింది. అంతే కిటికీలు మూశాను. ఆ రాత్రి ఎలా తెల్లవారిందో క్షణక్షణం నాకు గుర్తువుంది.

7

రాఘవ మూడో రోజు వచ్చాడు. అతను వచ్చిందాకా మిసెస్ రోటాతో సరిపోయింది నా టైమంతా. రోజాకు

పిచ్చిపట్టినట్లు తిరిగింది. నాతో మాట్లాడలేదు. ఆ రాత్రి రాఘవ, రోజా, నేను, భజరంగ్ రోటా బంగళాలో మళ్ళా సమావేశమయినాం.

"మిస్టర్ మోహన్! కలకత్తా ఎయిర్‌పోర్టులోని రాడార్ ముప్ఫయి ఒకటవ తేదీ రాత్రి చెడిపోతుందట. దానివల్ల మీకు ప్రమాదం వుండదు!" అన్నాడు భజరంగ్.

"ఎవరు చెప్పారు?" అడిగాను.

"ఇలాంటివి ఎవరు చెపుతారు. నేనే. అందుకు తగిన ఏర్పాట్లు చేశాను. నువ్వు కోరిన విధంగా మీ ముగ్గురికీ మూడు కోట్లు ఇవ్వటం మాత్రం కుదరదు."

"ఎందుకని?"

"నా కొచ్చే పదికోట్లలో చాలా భాగాలున్నాయి. మీ కొకొక్కరికి పాతికలక్షల రూపాయలిస్తాను.ఇష్టమైతే ఈ పనిలో దిగండి. లేకుంటే మానుకోండి."

"సగం డబ్బు మాకు ఇక్కడే నాలుగు దినాలు ముందిస్తారా?"

"అదేం పెద్ద విషయం కాదు!"

"మా ప్రాణాల గురించి ఏం చేశారు?"

"అలాంటిదేమీ జరగదని నాకు హామీ ఇచ్చారు."

"వాళ్ళ హామీలతో మాకు పనిలేదు. మమ్మల్ని మేము రక్షించుకోనేందుకు అవసరమైన ఆయుధాలు కావాలి! అవి మీరే ఏర్పాటు చెయ్యాలి" అన్నాను.

"ఏమేం కావాలో చెప్పు!"

"రెండు మెషిన్ గన్స్.మూడు ఆటోమేటిక్ రివాల్వర్సు. డజన్ స్మోక్ బాంబ్‌లు" చెప్పాను.

"తెప్పిస్తాను" అన్నాడు భజరంగ్.

"ఒక వేళ పరేఖ్ మాతో కలబడితే ఏం చెయ్యాలి?"

అడిగాను.

"ఏ పరిస్థితుల్లోనూ అతని ప్రాణాలు మాత్రం తియ్యొద్దు. అతని ఫార్ములాలు మనకి అర్థంకావు. అతనే వాట్ని వివరించాలి. అతను లేకుండా ఫార్ములాలు నిరుపయోగం. అందువల్ల ఈ విషయంలో మీరు ముగ్గురూ చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి" అన్నాడు భజరంగ్.

"అలాగే!" అన్నాడు రాఘవ.

ముగ్గురం వెలుపలకొచ్చాం. రాఘవ నాకేసి చూశాడు. రోజా మౌనంగా కారెక్కింది.

"ఇప్పుడు నువ్వు తృప్తిపడ్డట్టే కదూ!" అడిగాడు రాఘవ.

కారు డ్రైవ్ చేస్తూనే "ఊఁ!" అన్నాను.

"మున్ఫయి ఒకటవ తేదీ తర్వాత ఈ దేశంకి సంబంధించి నంతవరకూ మనం చచ్చిపోయిన వాళ్ళక్రిందే లెక్క. కలకత్తా తీరం చేరంగానే గ్రౌండ్ కంట్రోలును కాంటాక్టు చేసి, మన విమానానికున్న రెక్కకు ఫైరాక్సిడెంటయిందనీ, కంట్రోలు తప్పిపోతూందనీ చెప్పాలి. సముద్రంపైనే ఎక్కువ ఎత్తుకు పోకుండా, పూర్తివేగంతో పోవాలి. గంటకు ఏడువందల యాభై కిలోమీటర్ల దాకా పోతుంది మన విమానం. అంటే నాలుగు గంటల్లో మనం చేరవలసిన చోటికి పోగలం. రాడార్ పని చెయ్యదు గాబట్టి మనల్ని మరే విమానం వెంటాడే ప్రమాదం వుండదు" అన్నాడు రాఘవ.

"గుడ్! ప్లాన్ బాగుంది. ఆ విషయమైనా ఎందుకు చెప్పడం గ్రౌండ్ కంట్రోలుకు? చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతే ఏమవుతుంది?" అడిగాను.

"మన విమానం అనుకున్న టయిమ్‌కు డమ్‌డమ్ చేర కుంటే కలవరపడిపోతారు. వెతికే ప్రయత్నాలు చేస్తారు.

ఆ ప్రమాదం లేకుండా చూసుకునేందుకే ఈ నాటకం!" అన్నాడు రాఘవ.

"ప్లేన్‌లో మొత్తం నలుగురం వుంటాం. డాక్టర్ పరేఖ్‌ను ఒకరు కనిపెట్టుకుని వుండాలి. విమానం నడిపేందుకు మనిద్దరం చాలు. రోజా అతన్ని కంట్రోలు చెయ్యగలదా?" అడిగాను.

"రివాల్వరుంటే ఎవరయినా ఎదుటి మనిషిని నిశ్శబ్దంగా గంటల తరబడి కూర్చోబెట్టవచ్చు. రోజా ధైర్యస్థురాలు. ఆ విషయం ఆమె కొదిలేద్దాం!" అన్నాడు రాఘవ.

"డాక్టర్ పరేఖ్‌ను నేను ఎప్పుడూ చూడలేదు. అతను మనకన్నా తెలివిగలవాడయితే!" అడిగింది రోజా.

"నేను చూశానతన్ని. చాలా ముసలివాడు. శరీరం ఎముకల గూడులా వుంటుంది. తెలివితేటలు తప్ప ధైర్య సాహసాలు లేవు అతనికి" అన్నాడు రాఘవ.

"పని పూర్తి అయ్యాక మనం ఎక్కడికి పోదాం?" అడిగాను.

"నేనూ రోజా స్విట్జర్లాండుకు వెళ్ళామనుకున్నాం. ఇష్టమయితే మాతోరా!" అన్నాడు రాఘవ.

"రాను. నేను అమెరికా వెళ్తాను. అక్కడ మా బంధువుకూడా వున్నాడు" అన్నాను.

కారు మళ్ళీ మా క్వార్టర్సుముందాగింది. నన్నూ రోజాను అక్కడ దింపి రాఘవ వెళ్ళిపోయాడు. ఇద్దరం మెట్లెక్కుతుండగా "నువ్వా రాక్షసిని మర్చిపో! అది నీ ప్రాణం తీస్తుంది?" అంది రోజా.

"ఏ రాక్షసి?" తెలియనట్లడిగాను.

"అదే! మిసెస్ రోటా!" అంది రోజా.

"ఆమెకూ నాకూ ఏం సంబంధం లేదు."

"లేకుంటే మంచిదే. నాకు రాఘవంటే పరమబోరు.

అతనితో స్విట్జర్లాండు వెళ్ళను. నీతో అమెరికాకు వచ్చేస్తాను. సరేనా?"

"అతనికి ద్రోహం చెయ్యను" అని చెప్పి గబగబా నా రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయాను.

8

ఫోన్ మ్రోగింది.

మిసెస్ రోటా లైన్లో కొచ్చింది. నన్ను రమ్మంది మామూలు స్థలానికి. భజ్‌రంగ్ ఊళ్ళో వున్నాడన్న విషయం గుర్తుచేశానామెకు. ఫరవాలేదంది. ఏదో సాకు చెప్పి వచ్చేస్తానంది. సరేనని చెప్పి, నేను బయలుదేరేందుకు సిద్ధంకాసాగాను.

మధ్యనున్న తలుపు తెరచుకుని వచ్చింది గదిలోకి రోజా.

"మళ్ళీ వెళ్తున్నావా?" అడిగింది.

"ఆఁ!" అన్నాను.

ఆమె మరేం మాట్లాడలేదు. నేను దిగి క్రిందికివెళ్ళాను. కారెక్కాను.

పాలీహిల్ పైని బంగళాకు పోయేసరికి గంట రాత్రి పన్నెండయింది. లోపల లైట్లు వెలగడంలేదు. తలుపులు దగ్గరగా మూసివున్నాయి. తెరచుకొని వెళ్ళాను. డబుల్ కాట్‌ను వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాను. మిసెస్ రోటా వెల్లికింతలా పడుకునివుంది.

మంచం అంచున కూర్చున్నాను.

"మనిద్దరి గొడవ రోజా కెలా తెలిసింది?" అడిగింది.

"నేను చెప్పలేదు. ఆమే తెలుసుకొంది!" అన్నాను.

"ఇంతకుముందే ఫోన్ చేసింది. నువ్వు మరో నాలుగు రోజుల్లో ఈ దేశాన్ని శాశ్వతంగా వదలిపెట్టి వెళ్తున్నావట గా? నిజమా" అడిగింది.

"అదీ రోజాయే చెప్పిందా?"

"ఆఁ!"

"నిజమే!" అన్నాను.

వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడ్వసాగింది. నాకోసం ఏడ్చిన మొదటి స్త్రీ ఆమే జీవితంలో. నాపైన ఆమెకు అంత అభిమానం వుందని నేను అనుకోలేదు.

"లైట్లు లేవేందుకని?"

"కరెంటు లేదు!" చెప్పింది.

అంతలోనే దూరంగా కారొచ్చి ఆగిన శబ్దం వినిపించింది. పక్కన మంచంపైన లేచి కూర్చుంది. "నా రహస్యం బట్టబయలు చేసేందుకు రోజా, రోటాకు ఫోన్ చేసి చెప్పివుంటుంది. ఆ కార్లో వచ్చింది మావారే అయి వుండాలి. నువ్వు ఎక్కడన్నా దాగివుండు" అంది మిసెస్ రోటా.

"నాకారు వెలుపలే వుంది" చెప్పాను.

"నేనెలాగో సర్దిచెప్పుకుంటాను. నువ్వెళ్ళు!" అంది.

ఫ్రెంచి విండోలోంచి దూకి వెలుపలున్న గార్డెన్లోకి వెళ్ళాను. పెద్ద మామిడి చెట్టెక్కి కూర్చున్నాను. టార్చి లైటు వెలిగింది ఆమె బెడ్‌రూంలో. ఆ తర్వాత రెండు నిమిషాలకు కార్లు రెండూ వెళ్ళిపోయాయి. నేను చెట్టు దిగి కాలినడకన బయలుదేరాను. రోడ్డులోకి రాగానే టాక్సీ మాట్లాడుకున్నాను.

నా గదికొచ్చేసరికి గంట మూడయింది. కాళ్ళు బాగా నొప్పిపెట్టసాగాయి. మంచంపైన పడుకున్నాను.

నాకు రోటా రూపం, ఆమె ఏడ్వటం, నన్ను వెళ్ళిపొమ్మని ప్రాధేయపడటం పదేపదే గుర్తుకొచ్చాయి. ఆమెను వదిలిపెట్టి కేవలం డబ్బుకోసం దూరంగా వెళ్ళడం, అదీ తిరిగి రాలేని స్థితిలో, నాకు అనుచితం

గానూ, అన్యాయంగానూ అనిపించింది. ఒక్క దెబ్బకు రెండు పిట్టలు రాలే మార్గమేమిటాని ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను.

తెల్లవారిందాకా నిద్ర పట్టనేలేదు.

9

రాఘవ దగ్గర ఐదువేలు తీసుకొన్నాను. మధ్యాహ్నం ఫ్లైట్‌లో ఢిల్లీ వెళ్ళాను. రక్షణమంత్రిని కలుసుకుని జరగబోతున్న కుట్రగురించి వివరంగా చెప్పాను. కలకత్తాలో రాడార్ పనిచెయ్యకుండా, కోటా చేసిన ఏర్పాటు గురించి కూడా వివరించాను. ఆయన నా దేశభక్తికి మెచ్చుకున్నాడు. వెంటనే భజ్‌రంగ్‌ను కస్టడీలోకి తీసుకుంటామన్నాడు. వద్దని వారించాను. విమానాన్ని కలకత్తా ఎయిర్‌పోర్టులో దింపే పూచీ నేనే తీసుకున్నాను. డాక్టర్ పరేఖ్‌ను, అతని రిసెర్చి రిసల్ట్సును దేశసౌభాగ్యం కోసం ఉపయోగపడేట్లు చేసే భారం నెత్తినేసుకున్నాను. నాకు వాళ్ళవల్ల కావలసిన సహాయం వివరంగా చెప్పాను. ఆ రోజు రాత్రికే తిరిగి బొంబాయి వచ్చాను.

రోజా అడిగింది నేనెక్కడికెళ్ళానో చెప్పమని. నేను ఇక్కడే వున్నానని బుకాయించాను. రాఘవ కలిశాడు కానీ అతనేం అడగలేదు.

మరుసటిదినం రాఘవ నన్ను తన గదిలోకి తీసుకెళ్ళాడు. మంచంపైన రెండు మెషిన్‌గన్స్, మూడు రివాల్వర్లు, స్మోక్‌బాంబ్‌లు అన్నీ వున్నాయి. అన్నీ తీసుకొని పరీక్షగా చూశాను.

"వీట్ని ముందుగానే విమానంలో ఎక్కడన్నా దాచి వుంచడం మంచిది" అన్నాను.

"మనకు కావలసిన ఆహారం, డ్రింక్స్, సిగరెట్లు వగైరా కూడా నిన్ననే కొన్నాను. వాట్ని విమానంలో

పెట్టించాను'' అన్నాడు రాఘవ.

"ఇవి మనమే పెట్టుకోవడం మంచిది'' అన్నాను.

"అలాగే! మన ప్రయాణం ఎల్లుండి ఉదయం పదకొండు గంటలకు. రేపంతా ప్లేన్‌ను ఇంజనీర్లు చెక్ చేస్తారు. మనం రేపు రాత్రికి వెళ్ళడం మంచిదేమో?'' అన్నాడు రాఘవ.

"అలాగే చేద్దాం!'' అన్నాను.

"మన ప్లాను సవ్యంగా జరిగిపోతూందంటావా?'' అడిగాడు రాఘవ.

"నీ కనుమానంగా వుందా?'' అడిగాను.

"లేదు!''

"డోన్ట్ వరీ! అంతా ప్లాను ప్రకారం జరుగుతుంది!'' అన్నాను అది నా ప్లాను ప్రకారమన్న విషయం మాత్రం చెప్పకుండా.

"మనం దేశానికి ద్రోహం చేస్తున్నామేమో అనిపిస్తూంది.''

"అన్ని ఐశ్వర్యాలు వున్న భజ్‌రంగ్ రోటాలాంటి వాళ్ళు చెయ్యగా మనంచేస్తే తప్పేముంది. ఈ విషయాలు మరచిపో. రోజాతో నువ్వు స్విట్జర్లాండులో గడపబోయే తియ్యటి జీవితాన్ని గురించి ఆలోచించుకుంటూ మనస్సును ఆహ్లాదకరంగా వుంచుకో!'' అన్నాను.

రాఘవ గదిలోంచి తిరిగి నా గదికి వచ్చేశాను.

పడుకొని ఆలోచించసాగారు.కలకత్తాలో విమానాన్ని ఎలా లాండ్ చెయ్యాలో అంతుబట్టలేదు.

బొంబాయిలో బయలుదేరేటప్పుడే కాక్‌పిట్ నేను తీసుకోవాలి. అప్పుడు సులభంగా నేను అనుకున్నది సాధించగలను. అలా కానిపక్షంలో రాఘవను ఒప్పించడం కష్టం. అతనికి డబ్బుపిచ్చికన్నా రోజా పిచ్చి ఎక్కువగా వుంది. అతనితో తలపడాల్సివస్తే అసలు ప్లెయిన్‌కే ఏక్సి

డెంటు చెయ్యవచ్చు. పరేఖ్ ఖచ్చితంగా నావైపు వుంటాడు.

ఆలోచించి లాభం లేదనిపించింది. పరిస్థితినిబట్టి ప్రవర్తించాలే తప్ప ముందుగా ఏమి నిర్ణయించుకోవడం సాధ్యంకాదని తెలుసుకున్నాను. హాయిగా నిద్రలోకి ఒరిగిపోయాను.

తెల్లవారుఝామున ఫోన్ మ్రోగింది. వెళ్ళి రిసీవరెత్తాను. మిసెస్ రోటా మాట్లాడింది. మరుసటి దినం ఎలాగైనా హోటల్ ఓబ్రాయ్‌కి రమ్మంది రాత్రి తొమ్మిదింటికి. వీలుకాదేమోనన్న సందేహం వెలిబుచ్చాను. వచ్చి తీరాలని పంతంపట్టింది. వస్తానని మాటిచ్చి లైన్ కట్ చేశాను.

ఆ రోజు సాయంత్రందాకా ఊరంతా పిచ్చిపట్టినట్లు తిరిగాను. రాఘవ ఎనిమిదింటికి సరంజామా తీసుకుని ఎయిర్ పోర్టుకు వెళ్దామన్నాడు. సరేనన్నాను. తొమ్మిదింటినుండి మిసెస్ రోటా నాకోసం వెయిట్ చేస్తుందని తెలిసినా ఆమెకు ఆలస్యమవుతుందని కూడా ఫోన్ చెయ్యదలచుకోలేదు.

మెషిన్‌గన్స్ పాసింజర్స్ సీట్లుక్రింద పెట్టాను. రివాల్వర్లు కాక్‌పిట్‌లో పడేశాను. స్మోక్ బాంబ్‌లు కో-పైలట్ సీట్లుక్రింద దాచాను. ప్లేన్ అంతా చెక్ చేసుకున్నాం. మా పనంతా పూర్తయ్యేసరికి పదకొండయింది. ఇద్దరం వెలుపలికొచ్చాం. నేను కారెక్కకుండా నిలబడ్డాను. రాఘవ ఎక్కి కూర్చుని డోర్ తెరిచాడు నాకోసం. అతన్ని వెళ్ళమన్నాను. నవ్వి వెళ్ళిపోయాడు.

నేను టాక్సీలో ఓబ్రాయ్ హోటల్‌కు వెళ్ళాను. మిసెస్ రోటా ఇచ్చిన గది నెంబరు వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాను. గదికి తాళంవేసి వుంది. ఫ్లోర్ సర్వీస్ సూపరిం

టెండెంటు దగ్గరకెళ్ళి వాకబుచేశాను. ఆమె హడావుడిగా రూం ఖాళీచేసి వెళ్ళినట్లు తెలిసింది. ఏంజరిగిందో అర్థం కాలేదు. దిగి క్రిందికొచ్చి టాక్సీలో మళ్ళా రూం చేరుకున్నాను. నాకు అంతకుముందు మిసెస్ రోటా ఇచ్చిన ప్రైవేట్ నెంబరుకు ఫోన్ చేశాను. రింగుపోతుంది తప్ప రిసీవరు ఎవ్వరూ ఎత్తలేదు.

ఆమెతో నా ప్లానుగురించి చెప్పాలనీ, నేను ఈ దేశం విడిచి వెళ్ళడం లేదన్న విషయం వివరించాలనీ ఎంతో ఆరాటపడ్డాను. ఆ అవకాశం లేకుండా పోయినందుకు కాస్త విచారించాను.

10

మరుసటి దినం పదిగంటలకల్లా నేనూ, రాఘవ, రోజా ఎయిర్ పోర్టు చేరుకున్నాం.

అప్పటికే అక్కడ చాలామంది జనం వచ్చారు. పెద్ద పెద్ద నాయకులు, సైంటిస్టులు, అధికారులు రకరకాల వ్యక్తులున్నారు. మేము ముగ్గురం తిన్నగా ప్లేన్ లోకి వెళ్ళాం. రాఘవ కాక్ పిట్ లో దూరాడు. నేను నడుపుతానన్నాను విమానాన్ని. రాఘవ వద్దన్నాడు. నేను ఒత్తిడి చెయ్యలేదు.

క్రిందకు దిగి వచ్చి నిలుచున్నాను. తెల్లటి బెంజ్ కారొచ్చి విమానం దగ్గరగా ఆగింది. చిన్న బ్రీఫ్ కేస్ తో పండు ముసలివ్యక్తి ఒకతను వెనుక సీట్లోంచి దిగాడు. అతని వెంట భజ్ రంగ్ కూడా దిగాడు. అతని చెయ్యి పట్టుకుని విమానం వద్దకు నడిపించుకొచ్చాడు. మెట్లెక్కించాను పరేష్ ను నేనే!

భజ్ రంగ్ నన్ను చూచి కన్నుకొట్టాడు.

అంతా సవ్యంగా వుందని కళ్ళతోనే సైగచేశాను.

పరేష్ మెట్లదగ్గర నిలబడి దూరంగా మూగివున్న జనంకేసి

చెయ్యి ఊపి లోనికి నడచాడు. నేను డోర్ మూశాను.

విమానం బయలుదేరింది.

రోజా పరేశ్ ను పాసింజర్సు సీట్లో కూర్చోపెట్టి బెల్టులు బిగించి దానికమర్చిన లాక్ నొక్కింది. దాంతో అతని చేతులు చిక్కుబడిపోయాయి. అది మామూలే అన్నట్లు కూర్చున్నాడు.

రోజా జాకెట్లోంచి రివాల్వరుతీసి పరేశ్ ను గురిపెట్టి కూర్చుంది. విమానం ఎత్తుకు లేచి స్పీడుగా పోసాగింది. నేను పరేశ్ వెనుకనున్న సీట్లువైపు వెళ్ళాను కాసేపు కూర్చుని ఏంచెయ్యాలో ఆలోచించుకుందామని. రెండు గంటలా నలభై నిముషాలకుగానీ, మా విమానం కలకత్తా ప్రాంతాలకు చేరదు.

నా కాళ్ళకు మెత్తగా ఏదో తగిలింది. వంగి చూశాను. నా కళ్ళు ఆశ్చర్యంగా మెరిసిపోయాయి. మిసెస్ రోటా సీట్ల సందున పడుకొని వుంది.

వంగి "నువ్వా? ఎలా వచ్చావ్?" అడిగాను.

"అరవకు! రాత్రే వచ్చాను. మీ ప్లాను నాకు తెలుసు. నేను కూడా నీతోనే వచ్చేస్తున్నాను" అంది.

"లేచివచ్చి కూర్చో!" అన్నాను.

మిసెస్ రోటా లేచివచ్చి కూర్చుంది. ఆమెను చూడగానే రోజా పెదాలు పాలిపోయినట్లయినాయి. పరుగెత్తుకుని రాఘవ దగ్గరకు వెళ్ళింది.

"మనం ఏ దేశం పోతున్నాం!" అడిగింది మిసెస్ రోటా.

నా మెదడు పనిచెయ్యడం ఆగిపోయింది. ఆమెకోసమే నేను లేని దేశభక్తిని తెచ్చుకొన్నాను. ఆమెను స్వంతం చేసుకొనేందుకే నేను భజరంగ్ నూ, అతని ప్లానునూ, ప్రభుత్వానికి వివరంగా చెప్పి, విమానం మనదేశ సరిహద్దు

లను తప్పించుకునే మార్గం లేకుండా తీసుకోవలసిన అన్ని చర్యలూ తీసుకొన్నాను. అయినా నా ప్లాను తారుమారయింది. ఆమెకు నా ప్లాను తెలుస్తుందనిగానీ, తెలిసినా ఇలా తెగించి, అన్ని బంధాలు తెంచుకుని వెంటబడి వచ్చేస్తుందనిగానీ నేననుకోలేదు.

"ఏ దేశం పోవడంలేదు! ఈ దేశంలోనే వుండబోతున్నాం!" అన్నాను.

"అబద్ధం చెబుతున్నావ్!" అందామె.

"కాదు! నిజమే చెపుతున్నాను. నీకోసం నేను ఈ దేశంలోనే వుండాలని అనుకున్నాను. అందుకే భజ్‌రంగ్ ప్లాను భగ్నం చేసేందుకు అన్ని ఏర్పాట్లు చేశాను" చెప్పాను.

రోజా తిరిగొచ్చింది.

"మిస్టర్ మోహన్! నిన్ను రమ్మంటున్నాడు రాఘవ" అంది.

నేను లేచాను వెళ్ళేందుకు. మిసెస్ రోటా కూడా నా వెంట లేచింది. నా దగ్గరున్న రివాల్వరును ఆమెదగ్గర పెట్టుకోమని ఇచ్చాను. రాఘవ దగ్గరకు వెళ్ళాను. అద్దంలోంచి ఆకాశాన్ని చూస్తూ "అలా కూర్చో!" అన్నాడు.

మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాను.

"ఆమెనెందుకు పిల్చుకొచ్చావ్?"అడిగాడు భయంగా.

"నేను రమ్మనలేదు. ఆమే వచ్చింది."

"భజ్‌రంగ్‌కు ఆమె అంటే ప్రేమ. ఆమె ఈ విమానంలో వుందని తెలిస్తే మొత్తం మన ప్లానంతా డ్రాప్ చేసుకొని కలకత్తాలో దిగెయ్యమంటాడు" అన్నాడు రాఘవ.

"అతను చెప్పకున్నా జరగబోయేది అదే!"

"అంటే!"

"పరేఖ్ ను సురక్షితంగా అతని ఫార్ములాలతో సహా కలకత్తాలో దింపుతానని మన ప్రభుత్వానికి హామీ ఇచ్చాను" అన్నాను.

"ఇంపాజిబుల్. నీకు పిచ్చిపట్టినట్లుంది. అంతా విన్నాక ఇష్టపడి ఇందులో కాలు పెట్టావ్. ఇలా మమ్మల్ని మోసం చెయ్యడం న్యాయంకాదు. నువ్వు చెయ్యదలచుకున్నా నేను ఊరుకోను. ఈ విమానం ఖచ్చితంగా పోవలసిన చోటికే పోతుంది" అన్నాడు రాఘవ.

11

రాఘవ ఫ్లయింగ్ టాలెంటు చాలా గొప్పది. ఇంజన్ ఆడుతున్నంతవరకు పోరాడే మనిషి. రివాల్వరుతో బెదిరించి చూద్దామనుకున్నాను. కానీ నా రివాల్వరు మిసెస్ గోట్రాకు ఇచ్చివచ్చాను. రాఘవ దగ్గిర రివాల్వరు వుంది.

నేను లేచాను.

"కదలొద్దు! కూర్చో!" అన్నాడు ఎడంచేత్తో రివాల్వరు నావైపు గురిపెట్టి చూపిస్తూ.

చేసేదిలేక కూర్చున్నాను. మైక్ లో రోజాను రమ్మని అరచాడు రాఘవ. రోజా వచ్చింది. ఆమె చేతిలో రివాల్వరుస్థానే మెషిన్ గన్ వుంది.

"అతన్ని నేను రివాల్వరుతో కవర్ చేస్తాను. నువ్వు కాళ్ళు, చేతులు కట్టివెయ్యి" అరిచాడు రాఘవ. రోజా పెద్ద నైలాన్ తాడు తెచ్చి నావైపు విసిరింది. నా కాళ్ళను నన్నే కట్టుకోమంది. తప్పనిసరి కావటంతో చెప్పినట్లు చేశాను. ఆ తర్వాత చేతులు కట్టేసింది.

"మిసెస్ గోట్రా ఏమయింది?" అడిగాను.

"ఆమెక్కూడా నీగతే పట్టింది" అంది రోజా.

"ఆమె దగ్గర రివాల్వరుందిగా?"

"నీమీద మాకు మొదట్నుంచీ అనుమానంగా వుంది.

అందుకే దాంట్లోని గుండ్లుతీసి వుంచాం. ఆ విషయం నీకు తెలీదు'' అంది నా తెలివితక్కువ తనాన్ని ఎగతాళి చేస్తూ.

విమానంలో వున్న నేనూ, మిసెస్ రోటా, పరేఖ్, ముగ్గురం బందీలమే అయినాం. రాఘవను ఎయిర్‌పోర్టు విమానాలు వెంబడించినా పట్టుకోవడం కష్టం.

''రాఘవా!'' పిలిచాను.

''ఏమిటి?'' అడిగాడు.

''నీ సాహసం అనవసరమైందనిపిస్తూంది. భజ్‌రంగ్ పెద్ద స్మగ్లర్. దేశాన్ని సర్వనాశనం చేస్తున్న పైశాచిక శక్తి అతను. అతనికి సాయం చెయ్యడంకోసం మన ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవటం మాత్రమేగాక, దేశానికి ద్రోహం చేస్తున్నాం. ఆలోచించావా?'' హితబోధ చేశాను.

''నోరుమూసుకుని కూర్చో! అనవసరంగా వాగకు'' అరచాడు రాఘవ.

వాచీ చూసుకున్నాను. విమానం బయలుదేరి రెండు గంటలయింది. చాలా ఎత్తున ఎగురుతున్నట్లుగా వుంది. దారిలోవున్న ఏ స్టేషనుతోనూ అతను కాంటాక్టు పెట్టుకోలేదు. కుడివేపునున్న ఎయిర్‌మాప్‌ని మాటిమాటికి చూస్తూ డైరెక్షను కంట్రోలు చేసుకోసాగాడు.

''రూట్ మార్చావా?'' అడిగాను నా అనుమానం నివృత్తి చేసుకొనేందుకు.

''ఆఁ! నువ్వు ముందుగా చెప్పడం మంచిదయింది. విశాఖపట్నం మీదుగా వెళ్తున్నాను. నా విమానాన్ని పట్టుకోవడం అసంభవం'' అన్నాడు రాఘవ.

నాకు ఓటమి ఎదురవుతూంది. అయినా ఒకందుకు

ఆనందం కలిగింది. నాతోబాటు విమానంలో మిసెస్ రోటాకూడా వుంది. ఆమెకోసం నేను రాఘవను, భజ్‌రంగ్‌ను ప్రభుత్వానికి పట్టివ్వదలచుకున్నాను. ఇప్పుడు ఏమయినా ఫరవాలేదనిపించింది.

ప్లేన్‌కు ముందంతా చీకటిగా వుంది. మేఘాలు దట్టంగా క్రమ్ముకున్నాయి. వాటిల్లో పోవడం ప్రమాదం. ఎత్తు తగ్గించేందుకు గేర్ మార్చాడు రాఘవ. విమానం దాదాపు వెయ్యి అడుగులు క్రిందకు దిగింది.

విశాఖపట్నం ఎయిరోడ్రోంలో వున్న రాడార్ రేంజిలోకి వెళ్ళింది. గ్రౌండ్ కంట్రోలు ఐడెంటిఫికేషన్ కోసం పదేపదే హెచ్చరించ సాగింది. ముందుకు వెళ్ళవద్దనీ, బంగాళాఖాతంలో పెద్ద తుఫాను చెలరేగిందనీ చెప్పింది.

రాఘవ నిరుత్తరుడై కూర్చున్నాడు. విమానం వేగం తగ్గిపోయింది. పైనుంచి సరయిన సమాధానం రాకపోవటంతో క్రింద వాళ్ళ అరుపులు పెద్దవయినాయి. గూఢచారి విమానం లాగుందన్న అనుమానం వ్యక్త పరచుకోవడం నాకు మైక్‌లో వినిపించింది.

"ప్లీజ్! లాండ్ హియర్. సముద్రంపైన తుఫాను వుంది. వాతావరణం బాగోలేదు" గ్రౌండ్ కంట్రోలునుండి అరుపులు వినిపించాయి.

రాఘవ విని మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"విన్నావా? మొండిగాపోకు. మన ప్రాణాలు పోతాయి" అన్నాను రాఘవతో.

"అదేనయం! దిగామంటే దేశద్రోహ నేరం క్రింద జీవితాంతం ఖైదులో వుంచుతారు" అన్నాడు రాఘవ స్పీడు హెచ్చిస్తూ.

విమానం సముద్రం మీదుంది. నేను కిటికీలోంచి చూస్తున్నాను. విపరీతంగా గాలి వీస్తున్నట్లుగా వుంది.

సముద్రంమీద వర్షం కురుస్తూండా లనిపించింది. రాఘవ పిచ్చిపట్టినట్లుగా కూర్చున్నాడు. నాకున్న అనుభవంలో అతను ఎంత ప్రమాదకరమైన వాతావరణంలోకి జొర బడ్డాడో అర్థం చేసుకోగలిగాను.అతనికి తెలుసు. అయినా క్రిందకు దిగడం అతనికి ఇష్టంలేదు.

నాకెలాగైనా కట్లు విప్పుకుందామని వుంది. కానీ ప్రయత్నించి లాభంలేదు. మాటిమాటికీ అతను నాకేసి చూస్తూనే వున్నాడు. ఏదైనా విచిత్రం జరగాలి. అంతకు మించి నేను చెయ్యగలిగిందేమీ లేదు.

12

రాఘవకు టెన్షను ఎక్కువయినప్పుడల్లా ఫిట్స్ వస్తుంటాయి. అలాంటిదేదన్నా జరిగితే విమానం సముద్రంలో కూలిపోవటం తథ్యం. రోజాను గట్టిగా అరచి పిలిచాను. ఆమె వచ్చింది.

నా అనుమానం చెప్పాను. అంతలోనే రాఘవ తల వ్రేలాడేశాడు. రోజా నా కట్లు విప్పింది. లేచి వెళ్ళి అతన్ని పక్కకి లాగి నేను కూర్చున్నాను. విమానం వెనక్కి తిప్పుదామని కంట్రోల్సు మార్చబోయాను. రోజా ఆడ పులిలా రివాల్వర్ నాకు గురిపెట్టి కూర్చుంది.

"మిస్టర్ మోహన్! అక్కడున్న ఎయిర్ మాప్ లో మన మెక్కడికిపోవాలో మార్కు వేసివుంది. ఆ రూట్ వెంటపోనీ" అరచింది.

విమానాన్ని ముందుకు పోనిస్తూనే ఆమెకు చెప్పాను అలా వెళ్ళడంలోవున్న ప్రమాదాల్ని.కానీ ఆమె వినిపించుకునేట్లులేదు.

లాభంలేదని బాగా ఎత్తుకు తీసుకువెళ్ళాను విమానాన్ని. రాఘవ స్పృహ లేకుండా పడివున్నాడు.

వెళ్ళి పరేఖ్ ను పిల్చుకొచ్చి రాఘవకేదన్నా మందిచ్చే

మార్గం చూడమన్నాను రోజాతో. ఆమె కదలకుండా కూర్చుంది. నోటికొచ్చినట్లు తిట్టాను. దానికూడా ఆమె జవాబు చెప్పలేదు.

కేవలం అదృష్టమే విమానాన్ని తుఫానునుండి తప్పించింది.

మూడుగంటల కాలంలో మేమనుకున్న చోటకి చేరుకున్నాం. పైనుండి టెలిస్కోప్‌లో అక్కడున్న చిన్న ఎయిర్‌పోర్టును నిశితంగా పరిశీలించాను. తుపాకులు పట్టుకుని వందలమంది సైనికులు సిద్ధంగా కాచుకుని వున్నారు.

భజరంగ్ మా ప్రాణాలకు భయం లేదన్నాడు. కానీ ఇక్కడ ఏర్పాట్లు నాకలా కనిపించలేదు. మమ్మల్ని సగౌరవంగా ఆహ్వానించే మార్గం అది కాదనిపించింది. డాక్టర్ పరేఖ్‌ని చిక్కించుకొని వాళ్ళ రహస్యం ప్రపంచానికి చాటి చెప్పకుండా కాల్చిపారేసేందుకు వాళ్ళు వెనుదీయరని తోచింది.

రోజాను పిలిచి క్రిందున్న సీను చూపించాను. విమానాన్ని ఆ ఎయిర్‌పోర్టుచుట్టూ త్రిప్పసాగాను.

"ఏంచేద్దాం?" అంది రోజా.

"ఇక్కడ దిక్కులేనిచావు చావడంకన్నా మనదేశం జైల్లో శిక్ష అనుభవించడం నయం" అన్నాను.

ఆమె కేంచెప్పనూ పాలుపోలేదు. బాగా భయపడిపోయింది. వెళ్ళి పరేఖ్‌ను విప్పుకొచ్చింది.

రాఘవను చూసి జేబులోంచి రెండు టాబ్లెట్లుతీసి ఇచ్చాడు. రాఘవ వేసుకున్నాడు. అతనిలో చలనం కలిగింది.

"మిస్టర్ మోహన్! నాదగ్గరున్న ఫార్ములాలు నాలోనే అజ్ఞాతంగా వుండిపోతాయి. నేను ప్రాణంపోయినా

పొరుగు ప్రభుత్వాలవాళ్ళకు వాట్ని వివరించను. ఇవి నా దేశంకోసం, శాంతికోసం, ఇరవై రెండు సంవత్సరాలు పరిశోధనచేసి కనిపెట్టినవి. చావంటే నాకు భయంలేదు. నన్ను సురక్షితంగా చేర్చగలిగినపక్షంలో మీకు ఏవిధమైన శిక్షా పడకుండా ప్రభుత్వాన్ని ఒప్పించగలను. ఆలోచించుకొండి'' అన్నాడు.

ఆయన మాటలు నన్ను ఆనందంలో ముంచాయి. ఆయన్నెలాగైనా, నాదేశం చేర్చాలనిపించింది.

"మనం వెనక్కి వెళ్ళిపోదాం! మీరువెళ్ళి రెస్ట్ తీసుకోండి డాక్టర్. రోజాను కనిపెట్టి వుండండి''అంటూ నా దగ్గరున్న రివాల్వరు ఆయనపైకి విసిరాను. ఆయన దాన్ని అందుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

రోజా వెనక్కి వెళ్ళడానికి లేచింది. నేను వినకుండా విమానాన్ని త్రిప్పాను. రివాల్వర్‌తో నా భుజంమీద కాల్చింది. మంట పుట్టింది. ఆమె వెనుక నేవున్న పరేఖ్ ఆమె వీపుపైన కాల్చాడు. కుప్పలా కూలిపోయింది.

అంతలోనే రాఘవకు స్పృహ బాగా వచ్చింది కాబోలు కళ్ళు తెరచాడు.చూశాను నేను.డాక్టర్ పరేఖ్ ను ఏదన్నా తాడు తెచ్చి అతన్ని కట్టెయ్యమన్నాను. ఆయన తాడు కోసం వెళ్ళాడు. రాఘవ బాగా లేచికూర్చున్నాడు. అతనికి రెండు నిమిషాల్లో జరిగింది అర్థమయింది.

పులిలాగా పైకి దూకాడు. నాదగ్గరనుండి కంట్రోల్సు లాక్కునేందుకు నన్ను లాగి పారవేసేందుకు ప్రయత్నించాడు. నేను కాక్‌పిట్ కు అతుక్కుని వుండిపోయాను. విమానం మాత్రం స్పీడుగా పోతూనే వుంది.

నా చెంపలు వాయించాడు.ప్రక్కనున్న హాండ్ స్టిక్ తో తలపైన మోదాడు. రక్తం చిమ్మింది. అయినా నేను లెక్కచెయ్యకుండా నాపనిలో నేనున్నాను. ఫ్యుయల్

రీడింగ్ చూశాను. దాదాపు విశాఖపట్నం చేరవచ్చు. అక్కడ విమానాన్ని దించగలిగితేచాలు. నాప్రాణాలు పోతాయన్న భయంలేదు. డాక్టర్ పరేఖ్‌ను ఎలాగైనా నాదేశం చేర్చాలన్న ఆరాటం అధికమయిపోయింది.

మేమిద్దరం పెనగులాడుతూనే వున్నాం. మిసెస్ రీటా, పరేఖ్ ఇద్దరూ వచ్చారు. జరుగుతున్న గొడవ చూశారు. మిషన్‌గన్ తిరగత్రిప్పి మిసెస్ రీటా రాఘవ తలపైన బలంగా మోదింది.

"అమ్మో!" అంటూ గిరగిర తిరుగుతూ క్రింద పడిపోయాడు.

"అతన్నిదేంతోనన్నా కట్టెయ్యండి!" అరచాను.

పరేఖ్ తను తెచ్చిన నైలాన్ తాడుతో కట్లు కట్టడం ప్రారంభించాడు. మిసెస్ రోటా వచ్చి నాకు దగ్గరగా కూర్చుంది. నెత్తురుముద్దలావున్న తలను తూట్లుపడి ఎర్రగా రక్తం కారుతున్న భుజాన్ని మార్చి మార్చి చూడటం గమనించాను. ఆమెకళ్ళు నీళ్ళతో నిండిపోవటం కూడా గుర్తించి "రోజా! అధైర్యపడకు. నాకేంకాలేదు. ఇలాంటివి మామూలే!" అన్నాను.

ఆమె చీరచెంగులతో తలంతా తుడిచింది. భుజానికి కట్టుకట్టింది.

"ఇంకెంతదూరం వుంటుంది."

"వంద కిలోమీటర్లుపోతే వైజాగ్ వస్తుంది" అన్నాను. అప్పుడే ఎర్రలైటు వెలిగింది.

"ఏమయింది?" అరిచింది మిస్ రోటా.

"ఫ్యూయల్ అయిపోయింది. మరో నాలుగు నిమిషాల్లో విమానం కూలిపోతుంది. ఈలోగా పేరాచూట్ ద్వారా డాక్టర్ పరేఖ్‌ను దూకెయ్యమందామా?" అన్నాను.

అక్కడికప్పుడే వచ్చిన పరేఖ్ "నో! చావు కానీ

బ్రతుకు కానీ అందరం ఒకటిగానే చవిచూద్దాం. డోంట్ వరీ మైబాయ్. యస్. ఓ. యస్. సిగ్నల్ పంపు. ఈ ప్రాంతంలో చాలా నౌక లున్నాయి. మన ప్రభుత్వపు సబ్ మెరైన్ కూడా వుండివుండాలి. ఎవరికి సిగ్నల్ అందినా మనల్ని రక్షిస్తారు'' అన్నాడు.

మనిషి ముసలి అయినంత మాత్రాన మనసు ముసలిది కాదనే దానికి పరేఖ్ ఆత్మస్థైర్యంకన్నా వేరే నిదర్శనం అనవసరమనిపించింది నాకు. ఆయన చెప్పినట్లు చేశాను.

ఆ తర్వాత రెండు నిముషాలు రెక్క తెగిన పక్షిలా, మా విమానం నిట్టనిలువుగా క్రిందకు రాలిపోయింది.

అందరం భగవంతుణ్ణి కడసారి తలచుకుని కళ్ళు మూసుకున్నాం. నీళ్ళపైన విమానం పడగానే స్ప్రింగ్ బాలులా ఒక్క వుదుటున పైకెగిరి మళ్ళీ పడింది. ఆ తర్వాత ఏమయిందో నాకు తెలీదు.

*　　　*　　　*

నాకు స్పృహ వచ్చేసరికి చుట్టూ తెల్లటి గోడలు కనుపించాయి. వొంటిపైన ఎర్రటి రగ్గుంది. కళ్ళు త్రిప్పి గదంతా వెతికాను. నర్సు కనుపించింది. ఆమెను పిలిచి అడిగాను.

సముద్రంలో కూలిపోయిన విమానాన్ని ప్రక్కనే వున్న జల ఉష అనే నౌకలోని వాళ్ళు చూశారనీ, మమ్మల్ని రక్షించేందుకు వచ్చారనీ, నన్నూ, పరేఖ్ ను తప్ప మరెవ్వరినీ వాళ్ళు దక్కించుకోలేకపోయారనీ చెప్పింది.

"డాక్టర్ పరేఖ్ ఎలా వున్నారు?"

"క్షేమంగా వున్నారు. నీకోసం ఆయన ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఎలావుంది."

"బాగుంది" చెప్పాను.

అంతలోనే డాక్టర్ పరేఖ్ లోనికొచ్చాడు. నన్ను ఘట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు.

"మిసెస్ రోటా నన్ను ఎంతగానో ప్రేమించింది డాక్టర్. ఆమెను పోగొట్టుకున్నాను" అంటూ ఏడ్చాను.

"ఏడవకు. ఆ పుల యొక్క ఆత్మీయత అలాంటప్పుడే అర్థమవుతుంది. ఆమె పేరు శాశ్వతంగా ప్రపంచంలో నిలిచిపోయేట్లు చేస్తాను" అన్నాడు పరేఖ్.

ఆయన దేశానికి సమర్పించిన ఫార్ములాలను, మిసెస్ రోటాకు అంకితం చేసినట్లు పేపర్లో వచ్చిన వార్తలను చదివి ఆనందించాను.

—: ఐ పో యిం ది :—